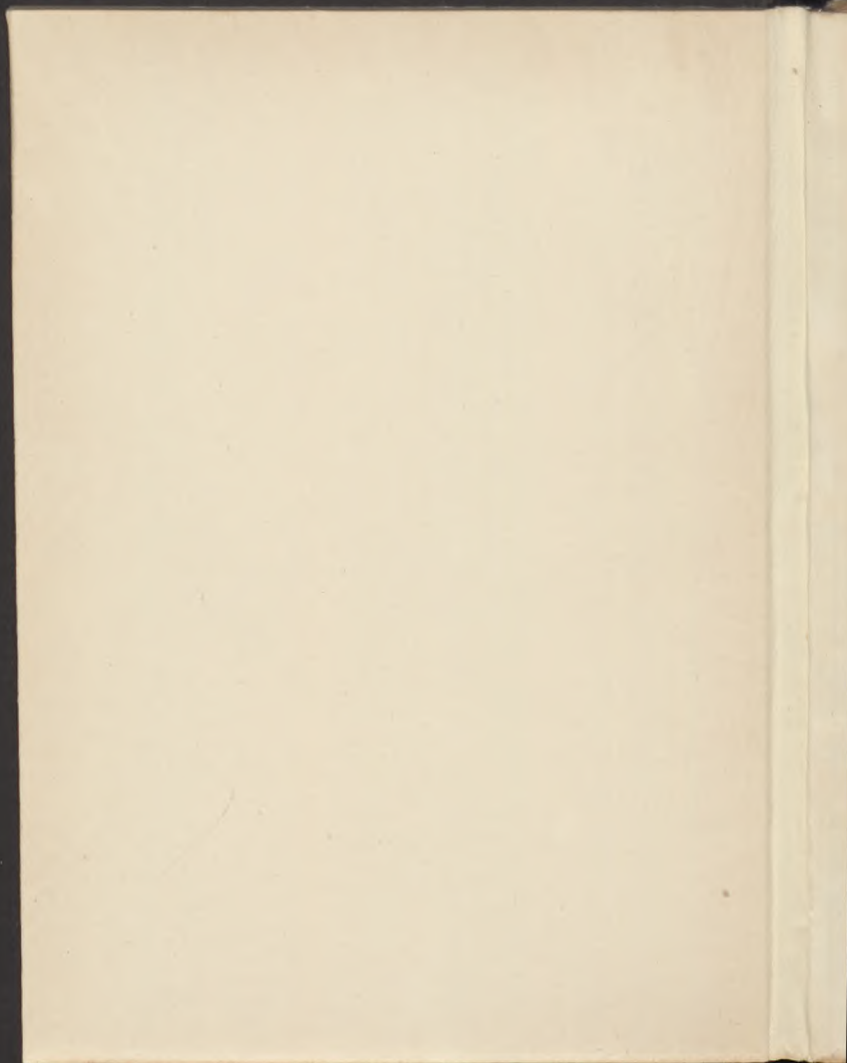
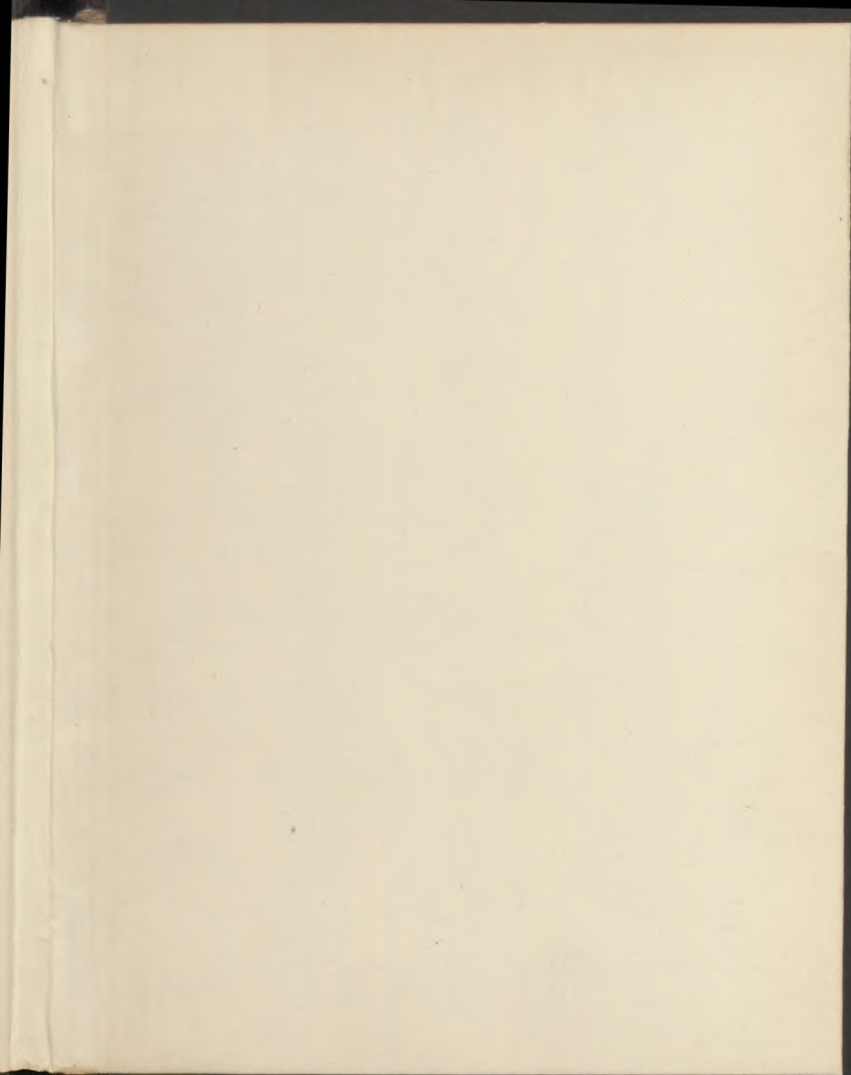

12202/

IV.22

122

4

12202

KA REGÉNYTÁR

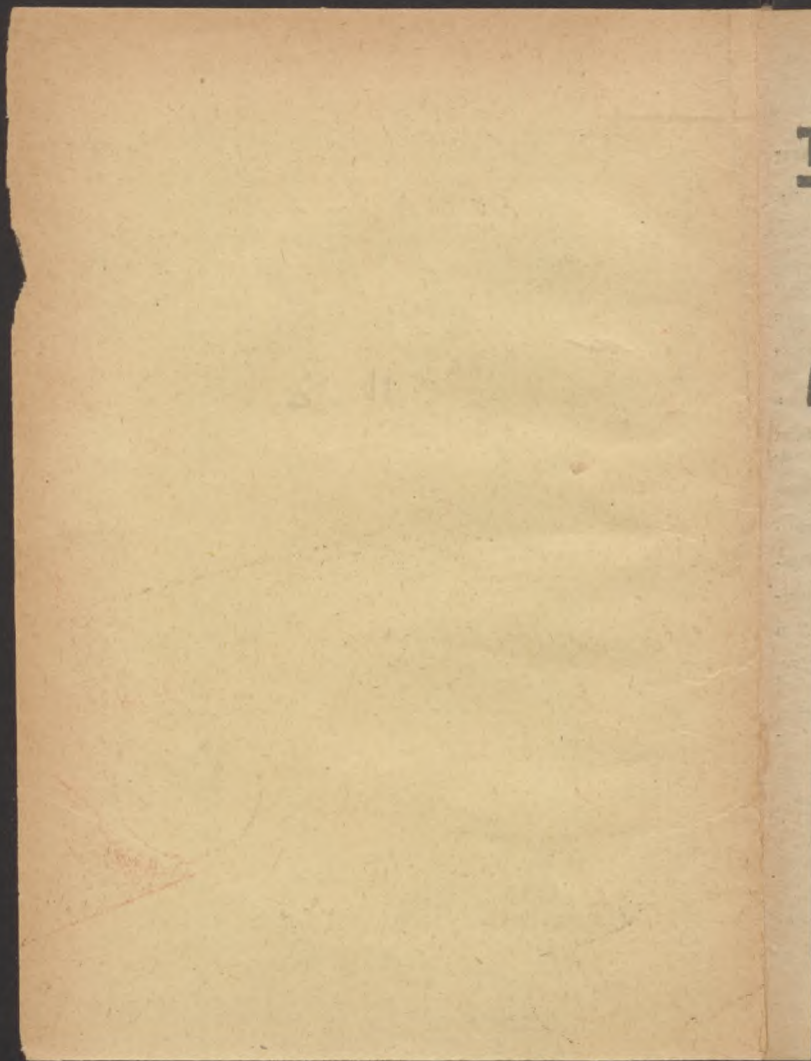
A SANGHAI PILOTA

IRA
G. LAWRENCE

10
FILLÉR

SEBOK

TARKA REGÉNYTÁR

A sanghai pilóta

Írta:

G. Lawrence

BUDAPEST, 1938 JUNIUS 2.

IV, évfolyam

22. szám.

bc

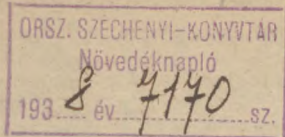
A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötelei:

III. évfolyam

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girdé: A déli sark aranya.
3. G. Forster: Tom Balley milliói. I.
4. G. Forster: Tom Balley milliói. II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnyék.
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu boszszúja.
10. H. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Balabanoff: A cseka szolgálatában.
13. O. Wood: Kína tigrise.
14. Spencer Walls: A fekete macska.
15. P. Hawker: A texasi bandita.
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátn.
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-kux-klan.
20. Spencer Walls: A koporsó titka.
21. R. Clark: Kísértet az őserdőben.
22. B. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmaiban.
23. E. Pill. Reyam: Brahma szent fia.
24. E. Beck: Az új scheriff.
25. E. Thompson: Rémtület San-Franciscoban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya.
27. G. Forster: Merénylő a lég-hajón.
28. R. Clark: A hamis dollár.
29. Edgar W. Carston: Hollywood vámpírja.
30. O. Wood: Bill, a majom-ember.
31. E. G. Benfors: A lángoló
34. Ernest Beck: Vadnyugati preri.
32. Alec Forest: Az olajkutak fantomja.
33. Percival Yold: A piramis foglya.
35. Fred Gregori: Lázas és a Tűzföldön.
36. F. G. Beery: A preri réme.
37. G. Forster: Linc a vadnyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Romanovok diadémja.
39. Francis Burke: A halál-hajó.
40. O. Wood: Sanghai poklában.
41. E. Girdé: Az alvilág súlylyesztője.
42. O. Wood: Csang Fu Yen hatalmában.
43. Alec Forest: Az Adeni kém.
44. F. G. Beery: Az elrabolt Budha.
45. E. Beck: A száguldo bosszú.
46. William Warner: A fejvadász.
47. R. Fowler: Az emberarcú sakál.
48. T. Hilton: Arizona ostora.
49. Ernest Beck: Bill Red, a Vadnyugati fia.
50. Lewis Gordon: A sárkány szeme.
51. G. Lawrence: Kanada kék csillaga.
52. Ernest Beck: A titokzatos árnyék.

Kaphatók a Tarka Regénytár kiadóhivatalában, József-rt, 5.

ELSŐ FEJEZET.

Váratlan látogatók.

Délelőtt tizenegy óra lehetett, amikor a gyár hatalmas kürtje váratlanul elbődült. Abban a pillanatban a IX. számú égető-műhelyben álltam a kohó mellett s a negyvenfokos hőségben patakokban folyt rólam a víz. A kohó tüzes szája, mint valami pokolkapu meredt rám s Yü-nan, a tagbaszakadt délkinai munkavezető, értelmetlenül dadogott valamit. Hallottam, hogy a távoli erőmű-telepen megállnak a gépek s a beláthatatlan udvar mélyéből zürzavaros hangok kakofóniája érkezett hozzánk a tikkadt levegőn keresztül.

A csillék néhány munkása, akik éppen felbukkantak a derítő ajtajában, magánhangzóktól hemzsegő délkinai nyelven hadarva karattyolni kezdett. Kezemben felemelkedett az ostor.

— Yü-nan, mondd meg az embereknek, hogy vízbefojtom azt, aki megáll.

A művezető arcán felkérdőjelezett a kíváncsiság.

— Igen, ta-yen... de hallod, szól a kürt...

— Ostobaság... — legyintettem és kiléptem a fényözönben fürdő udvarra.

Alig értem el az ajtót, amikor motorzúgás ütötte meg a fülemet. A hátam mögött felrikacsolt Yü-nan hangja:

— Hatalmas istenek... a japánok szárnyas gépei.

Visszafenyegtettem a korbácsommal, de magam is gyanakodva indultam el az igazgatósági épület felé. Közeledtemre az udvaron ácsorgó munkáscsoportok szétrebbentek, de látszott, hogy már az egész gyár területén megállt a munka. A kovaföldektől a nyersraktárig vezető ezerkétszáz méteres drótkötélpálya vaskutyái fonyadtan lógtak a levegőben, de állt az erőmű, hallgattak a festőműhely keverőgépei és nem zúgott a malom sem. Amennyire meg tudtam állapítani, a Kiu-kiang rorkolatánál épült turbinák is leálltak. Nem lehetett kétségem: az Union-Chinese Porcellán Ltd üzeme teljesen megbénult.

Halkan káromkodva meggyorsítottam lépéseimet. Ennek is éppen most kellett jönni, amikor Smith igazgató és Colman főmérnök elutaztak. A kopár gyárudvaron átkozottul süttött a nap s az igazgatóság épülete innen jó másfél kilométer. Hirtelen felléptem az egyik kovaföldeket szállító elektromos csillére. A vezető, övig meztelen, durvaképű délkinai, vigyorogva nézett az arcomba. Ráordítottam.

— Előre... az igazgatósági kapu felé...!

Hétrét görnyedt felemelt ostorom előtt.

— Ne üss, ta-yen... nem megy a csille... A drótok megtagadták az erőt.

Bosszankódva ugrottam le a földre. Éppen gondolhattam volna, miután tudtam, hogy az áramfejlesztő leállt. Sőhajtvá vágtam neki az útnak, ostoromat övemre akasztva.

Közel négyéves belsőkinai tartózkodásom alatt, ezt a szerszámot, az ostort gyűlöltem meg leghalálosabban. Az igazgatótól a művezetőig mindenki éjjel-nappal magánál hordta a kellemetlen-szagú vízilóbőr szíjat, amely itt, a Hu-kou-hszién mellett valóban egyetlen eszköze volt a munka és a fegyelem fentartásának. Soha még lustább, rosszabb indulatú és alattomosabb nációval nem találkoztam, mint amilyennek a kovaföldek munkásai bizonyultak; talán a gyárpületet és a gépeket is ellopták volna, ha nem tartja vissza őket a korbácstól, a yüantól való félelem. Pedig — s ezt nyugodt lélekkel állíthatom — aránylag ritkán csattant el az ostor különösen az én kezemben. Ugyanis be kell vallanom, hogy konzervatív lélek vagyok s ha már ütni kellett, mindig szívesebben használtam az ökölbesorított két kezemet.

Fele úton sem lehettem, amikor Harrod, a másfélmázsás irodavezető rohant elém lélegzetvesztve.

— Halló, Mr. Fleetwood... siessen. Ezek a sárga ördögök megszállják a gyárat.

— Micsoda?

Harrod lélegzetvesztve hápogott. Egyetlen értelmes szót sem tudott kinyögni, csak mutogatott puffadt kezeivel az iroda felé.

Akkor már hónapok óta folyt a japán-kínai háború Pekingtől-Sanghaiig s mi, gyérszámú fehérbőrűek, akiket Kiu-kiang-fu egyezményes területére vetett a balsorsunk, valamennyien szívből kívántuk a japánok győzelmét. A kínai hatóságok ugyanis sűrűn váltakoztak körülöttünk s nekünk minden mandarinnal új szerződést kellett kötünk a kovaföldek kihasználására vonatkozólag. Minden új szerződés újabb megvesztegetésekre szánt összegeket jelentett, mindamellett azonban sohasem tudhattuk, hogy sárga barátaink másnap miféle új ötlettel fogják megakadályozni a munkát. A háború azonban mindezideig elkerült bennünket s mindeddig katonát is alig láttunk. Néha egy-egy gyűlevész csapat haladt el vidékünkön a belső tartományokból Csang-fu-yen seregéhez tartva; ilyenkor volt mit őriznünk az elmozdítható tárgyakat — egyébként azonban csak hírből ismertük a hadműveleteket.

Érthető volt tehát, hogy meglepett Harrod közlése. Amikor azonban befordultam az igazgatósági épület sarkán, meglepetésem ijedelemmé fokozódott. Nyolc-tíz hatalmas teherautó sorakozott az udvaron s körülöttük csak úgy nyüzsögtek a khakiszínű egyenruhákba bujdatott, jól felfegyverzett katonák. Az épület bejáratánál két személyautó állt, halkán duruzsoló motorral. Azonnal megismertem őket: valamennyi, a teherautókat és a katonák fegyvereit is beleértve, az oroszországi szovjet-műhelyekben készült.

— Szép kis eset, — súgtam Harrodnak, — ezeket is a legrosszabbkor hozta ide az ördög.

Az irodavezető feleletre nyitotta a száját, szó-
lásra azonban már nem volt ideje, mert alacsony,
szemüveges kínai tiszt lépett mellénk. Tűrhető
angol kiejtéssel szólalt meg:

— Ön az üzem-mérnök?

— Yes, — bólintottam hűvösen, — mit kí-
válnak az urak?

A tiszt a bejárat felé intett.

— Csang-fu-yen tábornok hadseregéhez tar-
tozunk. Hogy mit kívánunk, azt majd Lu-an-ho
ezredes fogja megmondani.

Előreindult és én vegyes érzelmekkel követ-
tem. Fölmentünk az emeletre. Smith igazgató pál-
mákkal díszített szobája előtt két katona állt őrt.
A hatalmas, faragott íróasztal mellett idős, szikár,
napszitta arcú férfit pillantottam meg. Belép-
temre föltekintett s kurta mozdulattal intett, hogy
lépjek közelebb. Elvörösödtem a méregtől.

— Nem gondolja, Mr. Colonel, — szóltam éle-
sen, — hogy kissé furcsán tiszteli a vendégjogot?
Az az íróasztal, amely mellett ül, — Smith igaz-
gatóé.

Hideg, halszemeivel mereven tekintett rám.

— Nem fontos, hogy mit gondolok, Mr.
Fleetwood. A kínai központi kormányzat nevében
lefoglalom a gyárat s hatvan percet adok önöknek,
hogy összeszedjék ingóságaikat.

Nem hiszem, hogy életemben valaha is ért
nagyobb meglepetés, mint abban a percben. Megle-
hetősen buta arcot vághattam, mert az ezredes
arcán könnyű mosolygásféle suhant végig.

— Van valami kifogása a kormány intézkedése ellen? — kérdezte lappangó gúnyjal.

Fölszegtem a fejemet.

— Ugy látom, Ön is és kormányzata is elfelejtik, hogy egyezményes területen állanak. Feljebbvalóim távollétében kötelességem megvédeni a vállalat vagyonát...

Bólintott.

— Smithre és Colmanre gondol? Ők már tudnak az intézkedésről és nem fognak többé ide visszatérni.

— Örültség... — dohogtam — hatan vagyunk itt fehér emberek s közülünk kettő családos. Hogy kívánhatja, hogy egy órán belül elhagyjuk a telepet? Mihez kezdjünk?

Vállat vont.

— A tanácsadás nem az én feladatom, de ha arra kíváncsi, hogy az ön személyes jövője miként fog alakulni, arra válaszolhatok.

Tisztán emlékszem, hogy abban a tragikusan komoly pillanatban, amely életem legnagyobb és legveszélyesebb kalandja felé irányított, nem tudtam visszafojtani egy kis, gúnyos mosolyt.

— Hm... nem értem, mire céloz Colonel?

Elővette lapos, finommívű cigarettatárcáját és megkínált. Csak akkor szólalt meg újra, amikor már mind a ketten füstöltünk.

— Ön ugyebár, katona volt valamikor?

— Ugy van. Az amerikai tengerészetnél szolgáltam.

Csodálkozva felhúzta a szemöldökét.

— A tengerészetnél? Azt hallottam, repülő-tiszt volt.

Most már rajtam volt a csodálkozás sora.

— Valóban, a Navy repülőgép-anyahajón teljesítettem szolgálatot. De hogyan tudja, Colonel?

— Nekünk is megvannak a magunk értesítései.

Gyanakodva néztem rá.

— Ha nem tévedek, erre célzott a jövőmmel kapcsolatban?...

— Ugy van — bólintott a kínai, — tudni szeretném, mit szólna a kínai hadseregben mondjuk: egy kapitányi ranghoz?

— Azt mondanám, hogy nem fogadom el.

— Miért? — csattant a hangja.

Az ajtó felé fordultam.

— Ha éppen kíváncsi rá, megmondhatom. Elsősorban azért, mert amerikai vagyok és semmi kedvem kínai érdekekért verekedni. Másodszor és főképp pedig azért, mert megismertem a felszerelésüket és az autómárkáikat. Sem közvetlenül, sem közvetve nem vagyok hajlandó a szovjet szolgálataiba állani.

A kínai felállt. Sovány arca mozdulatlan maradt, fekete szemei azonban fenyegetően villantak rám.

— Hogy mer ilyen hangon beszélni velem?

Vállat vontam.

— Amerikai állampolgár vagyok s az életemet számontartja a kantoni konzulátus. Nem félek önöktől, ennyi az egész.

Elvigyorodott.

— Kanton messze van, az én puskáim viszont pillanatok alatt kivégezhetik. Nem gondolja?

— Lehet. Az a puskagolyó azonban, amely az életemet kioltja, sokba fog kerülni a kínai kormányoknak.

Láttam, hogy sárga arca fakóra válik a düh-től. A hangja azonban nyugodtan esengett.

— Elvégre, nem kényszeríthetem. De higgye meg, vannak önhöz hasonló fehér emberek, akik örülnek, ha bejuthatnak hozzánk.

— Nem vitatkozom. Azt azonban meg kell engednie, hogy rádió jelentést küldhessek Kantonba, a konzulástushoz.

— Fölösleges. De nem is lehet, mert már parancsot adtam a rádióállomás leszerelésére.

Bár a csengő ott állt az íróasztalon, kínai módra, tapsolva hívta segédlistjét. Rám mutatott.

— A fehér ta-yen makacsodik. Minden úgy marad, ahogy parancsoltam.

A tiszt intett. Lehetetlenség volt félreérteni a mozdulatot; szabályszerűen kidobtak a saját vállalatunk irodájából.

Zúgó fejjel mentem le az udvarra. Vajjon mi történt Smith igazgatóval és Colman főmérnökkel? A lezajlott események után egyetlen lyukas centet sem adtam volna az életükért.

Az igazgatósági épület gondosan ápolt kertjében vandál kép fogadott. A virágágyak között öszvérek legeltek; hátukról az apró hegyigéppuskákat az út szélére rakták a katonák. Smith igazgatóné büszkeségei, a virágzó törpeakácok letarolt gallyakkal szomorkodtak. A bokrok és fák árnyékában katonák hűsöltek s az egész udvart a szó szoros értelmében megtöltötte a szemét. Még ma sem

értem, hogyan lehetett olyan rövid idő alatt annyit tökmagbélát, üres tölténydobozt és konzervesskautyát szélhajigálni.

A gyártelep gépei még mindig álltak s szinte pillanatonként nőtt az igazgatósági kapunál gyülekező tömeg. Szikkadt délkinai arcok, tömzsi malájok, szögletesképű koreaiak és rozsdavörös kinkinai benszülöttek zsúfolódtak egymásra, hadonászva és ordítózva. Két kínai katona állt a kapu mellett; puskáikat keresztbefektetve közömbösen nézték a zajló képet s ajkuk mozgásán látszott, hogy a tökmagragást egy pillanatra sem hagyták abba.

A segédtiszt két katonát intett magához az udvar szélén. Valamit hadart nekik, amit nem értettem és rám mutatott. A következő pillanatban bárárságos puskatus-ütés figyelmeztetett arra, hogy ötven perc alatt össze kell szednem ingóságaimat. Megdultam a katonák között a hivatalnokok lakása felé.

Utunk a kantin mellett vezetett el. Eliash Elwell, a kantinos, halálsápadt arccal állt néhány katona között az út szélén, mialatt a munkások egy része bent az üzletben fosztogatott. Vagy ötszázfőnyi tömeg tolongott körülöttük s diadalüvöltéssel fogadott minden egyes tárgyat, amely kirepült az ajtón, vagy az ablakon. Kék kínai vásznak végszámra, gyöngyök, háztartási cikkek és különös, gulaalakú cukorsüvegek repültek a tömeg közé. A bezúzott ablakok mögül kétségbeesett sikoltozás hallatszott.

Elwell elémszaladt.

— Fletwood, az ég szerelmére beszéljen velük.

A feleségem és a fiam az üzletben rekedt...

Kezem önkéntelen mozdulattal lecsúszott revolverem agyára; mi történne, ha azzal tanítanám rendre a fosztogatókat? Pillantásom egyik kínai katonára vigyorgó képére esett s ez a torz mosoly értésemre adta, hogy csak önmagamnak ártanék a beavatkozással. Lehajtottam a fejemet és tehetetlenül intettem Elwell felé; a Kiu-kiang-fui egyezményes területen a fehér faj többé nem számít embernek.

II. FEJEZET.

Halálos ítélet.

Lakásomon összecsomagoltam legszükségesebb tárgyait s amit nem tudtam magammal cipelni, egyszerűen Tengnek, koreai szolgáltnak adtam. Így legalább biztos lehettem felőle, hogy Teng az élete árán is megvédi vagyonát a fosztogató csőcselékkel szemben. Az egész csomagolás alig tartott tovább negyedóránál, de még félig sem készültem el, amikor a gyár egyik teherautója megállt a ház előtt. Alacsony kínai katona jelent meg a küszöbön.

— Letelt az idő. Indulj.

Karórámra néztem.

— Bolond vagy — válaszoltam délkinai dialektusban, — a Colonel hatvan percet adott előkészületekre.

Úgy tett, mintha nem hallotta volna szavaimat. Puskáját fenyegetően megemelve, ismét rám mordult.

— Indulj!

Vállat vontam. Ha már az egész gyárat el-

rabolják, valóban ostobák lennének, ha meg akar-
nák kímélni a mi ingóságainkat. Fejembe nyom-
tam parafasisakomat s kizárólag a kezem-
ben átléptem azt a küszöböt, amely esztendőig
az otthont, a tisztaságot, a kultúrát: szóval az
egész művelt világot jelentette számomra.

A teherautó másik oldalán éppen akkor buk-
kant fel Eliash Elwell. Minden podgyásza a fele-
sége volt, aki ájultan feküdt a karjaiban. A kanti-
nos arca ijesztően eltorzult, két arcán patakokban
folyt végig a könny. Az asszonyt lefektette a teher-
autó alján és letakarta a kabátjával. Visszalépett
az autótól s a következő pillanatban a düh és
készségbeesés gátjátvesztett őrlöngésével torkon-
ragadta a legközelebb álló kínai katonát.

— Víz... vizet...! Bitangok... a fiam!

A katona hátralépett. Felemelt puskájának
agya elcsattant a kantinos mellén. Elwell felhör-
dült és az autó kerekei közé zuhant. Amikor fel-
tápáskodott, felrepedt szemhéjából vér csurgott
és összevegyült a könnyeivel. Két kínai katona
megragadta és fellódította az autóból a felesége
mellé.

Néhány, a bordáim közé irányított ütés engem
is figyelmeztetett, hogy jó lesz rövidre fogni a
búcsúzást. Felleptem az autóra és szódás whisky-
vel töltött kulacsomat Elwell felé nyújtottam.

— Adjon a feleségének, Elwell. Ettől magá-
hoz tér.

Legnagyobb meglepetésemre, ijedten tiltá-
kozott.

— Nem, nem... csak hadd maradjon így.
Jobb neki, ha nem tud semmiről semmit.

Elwell fia, — tíz éves, aranyos lurkó — volt a legjobb barátom, amióta a porcellángyár mérnöke lettem. Ő utána akartam kérdezősködni, de azután torkomon akadt a szó. Az asszony ájulásából és a férfi könnyeiből megértettem mindent.

A munkáslakások felől Braddock munkafelügyelő szaladt felénk, messze maga mögött hagyva a kísérő kínai katonát. Teletömött hátizsákot dobott az autóra s egyetlen ugrással ő maga is mellettünk termett.

— Pokolba az egész társasággal — mormogta tajtékozva a dühtől. — A koreaiak megnyitották a kohókat. Ég a IX. számú műhely.

Megdöbbenve néztem a gyártelep felé. A középű műhelyépület fölött csakugyan vastag füstfelleg gomolygott. Legyintettem.

— Csak hadd csinálják. Most már saját maguknak pusztítanak. De hol van Harrod és Smithné?

A kérdésre nem kaptunk választ; ehelyett hatalmas rándulással megindult az autó és előrekanyarodott az igazgatósági épület felé.

A kantin előtt már oszlott a tömeg; csak néhány elszánt munkás gajdolt még tökrészezen a csapra ütött sherrys-hordók mellett. Az úton, arcra bukva, aprócska test hevert; néhány maláj munkás ivott a közelében s vigyorogva barátkozott a kínai katonákkal.

Elwell felordított.

— Pat... my boy...!

Előrenyultam és megráztam a kínai sofőr vállát.

— Hé... megállni.

Dühösen elrántotta magát és a gázpedálra taposott. Pillanatig sem tétováztam. Öklöm lecsapott a katoná tarkójára s a következő másodpercben már berántottam a féket. Az autó zökkenve megállt. Leugrottam és visszaszaladtam Patrick Elwell elnyult teste mellé. Halottnak látszott, csak vállának gyenge remegése jelezte, hogy még van benne élet.

Amint föléje hajoltam, lövés dörrent s a golyó zizegve húzott el a fejem fölött. Elöntötte agyamat a vér. Revolverem még ott fityegett az övemben; kirántottam és gondolkodás nélkül tüzeltem a második lövésre célzó katoná felé. A kínai szétcsapta karjait és saját tengelye körül megfordulva, arerabukott. Mint rendesen, most sem tévesztettem célt; derék, becsületes szívlövés volt. Még láttam, hogy a malájok felugrálnak s a többiek átkozódva kapkodnak fegyverük után; azután felnyaláboltam a fiú testét és az autó felé rohantam. Nyolc-tíz lövés dörrent utánam, de hála Elwell sherryjének, valamennyi tőlem távol fúródott bele a földbe.

Mire Pat testét feldobtam a teherautóra, a sofőr helyén már Braddock kuporgott. A derék angol pillanatnyi késedelem nélkül elindította a kocsit. Megvetően sandított az eszméletlen kínai katonára.

— Jó ütés volt, Mr. Fleetwood...

— Vigyen el az ördög — dörmögtem haragosan —, ha Smithné és Harrod rövidesen elő nem kerülnek, szép kis csávába jutunk.

Szavaim váratlanul gyorsan igazolást nyertek. A központi épület előtt olyan tömegű katoná gyűlt össze, hogy akarva-nemakarva meg kellett áll-

nunk. Meglehetősen kényelmetlenül éreztem magam. Ha a katona lelövésének híre előbb érkezik ide, mint elindulhatunk, akkor nemcsak az én életem az ördögé, hanem társaim is komoly bajba keverednek.

A katonák körül ácsorgó tömegben Yü-nan arcát pillantottam meg. Feléje kiáltottam.

— Ohé, Yü-nan... merre vannak a fehér-emberek?

Nem felelt, csak az igazgatósági épület felé mutatott. Rosszat sejtve fordultam a többiekhez.

— Ugy látszik, valami baj van. Ha tíz percen belül nem térnék vissza, gázoljatok bele a tömegbe és meneküljetek, ha tudtok. Azt hiszem, rossz világ készül errefelé.

Mielőtt a többiek válaszolhattak volna, felszaladtam a lépcsőkön. A folyosón mindenütt kínai katonák ácsorogtak, de szerencsére egyiknek sem jutott eszébe megállítani. Csak Smith igazgató szobájának ajtaja előtt toppant elém a szemüveges segédtsízt.

— Kit keres?

— Az őseidet, akik még mindig elfelejtettek a pokolba vinni, — mormogtam dühösen angolul s az apró emberkét egyszerűen félretolva beléptem a szobába.

Lu-an-hó ezredes az íróasztal mellett ült, mintha az egész idő alatt fel sem állt volna. Harrod néhány lépésnyire tőle a falhoz támaszkodott s az egyik kényelmes bőrfotelben Smithné ült kísért szemekkel.

Smithné talán negyvenéves lehetett: amolyan

„még mindig szép” asszony. Hízára kissé hajlamos termete most meggyötörtnek látszott. A Colonel rosszkedvűen fordult felém:

— Hogy kerül ide?

— Amint látja, két lábon. Az emberei nagyon türelmetlenek, máris indítani akarják az autót. Mrs. Smithért és Harrodért jöttem...

Az ezredes cigarettára gyújtott:

— Ön mehet — fordult a sámsoni termetű írodavezető felé —, Mrs. Smith azonban itt marad.

Harrod leírhatatlan tekintetet vetett rám s mint egy megfélemlített kutya, az ajtó felé kullógott. Smithné hangosan felzokogott. Ökölbesorított kézzel néztem az íróasztal felé.

— Milyen joga van akarja ön vissztartani Mrs. Smithet?

— A háború jogán — vont vállat a kínai. — Mrs. Smithre szükségünk van, hogy útmutatásokat adjon az üzemre vonatkozólag.

— Mrs. Smithnek fogalma sincs az üzemvitelről. Ha felvilágosítás kell, itt vagyok én.

Az ezredes elvigyorodott:

— Sajnálom, önt nem használhatom. Mrs. Smith sokkal kedvesebb önnél. Szőke és kékszemű és remélem, sok kellemes órát köszönhetek majd neki.

Félreérthetetlen tekintetet vetett az asszony felé és felállt. Nem tudom, hogy igazgatóm felesége ettől a mozdulattól ijedt-e meg, vagy végsőkéig felkorbácsolt idegei mondották fel a szolgálatot, annyi bizonyos, hogy a bekövekező szörnyűséggel szemben tehetetlennek bizonyultam. Smithné felugrott, két lépéssel az asztal mellett termett s öklével tel-

jes erejéből az ezredes arcába sujtott. Azután, még mielőtt közbeléphettem volna, szilaj lendülettel kivetette magát a nyitott ablakon. Velőtrázó sikollyal tűnt el a szemünk elől s rá másodpercre hallottuk testének tompa puffanását az udvaron.

A kínai rámnézett és hidegen bólintott:

— Igy is rendben van. Jobban járt, mint az ura.

Felhördültem. Agyamat elborította a vér s még mielőtt meggondoltam volna, hogy mit cselekszem, revolverem eldőrdült az ezredes felé. Ezúttal azonban rosszul céloztam, vagy talán a kínai bizonyult ügyesebbnek nálam.

Lu-an-hó a másodperc tört része alatt lebukott íróasztala mögé s mielőtt másodszer is meghúzzhatam volna a ravaszt, felcsapódott az ajtó s nyolc-tíz katona rohant a szobába. Mire észbekaptam, kicsavarták kezemből a revolvert s olyan szoros gyűrűbe fogtak, hogy mozdulni sem tudtam. Mint-ha ködfátyolon keresztül láttam volna, felmerült előttem az ezredes arca.

— Vigyétek! — intett kurtán. — Agyon kell löni!

Hátracsavarták a karjaimat és az ajtó felé taszigáltak. Nem ellenkeztem, mert a kilátásba helyezett halálnem délkinai fogalmak szerint humánusnak volt mondható és nem akartam még rosszabb sorsra jutni.

Amint a lépcsőre értünk, láttam, hogy a honfitársaimmal megrakott teherautó elindul s ugyanakkor másik, homokszínű személykocsi áll meg a

kapu előtt. Mialatt a katonák puskatussal irányítva vezettek, volt időm megnézni az utasokat.

Magas, szikár férfi száll ki az autóból két köpcös kínai társaságában. Ugy látszott, jó egyetértésben haladnak az ezredes szobája felé. Akaratlanul is kitört belőlem a kiáltás:

— Colman...!

A főménök visszafordult és ijedten körülnézett. Nem tudom, meglátott-e, de valószínű, hogy a hangomról ráismerhetett. Azonban eszébe sem jutott megállni; továbbhaladt a két kínai között, úgyhogy mialatt továbbvittek, arra kellett gondolnom: nem káprázott a szemem...?

HARMADIK FEJEZET.

A Po-jang poklától — Sanghaing.

Azt hittem hogy oda állítanak a legközelebbi fal mellé és egész egyszerűen sortüzet adnak rám. Kellemetlen helyzetemben csak az vigasztalt, hogy munkatársaim minden bizonnyal eljutnak Mancsangba. Ha onnan sikerül elvergődniök a tengerpartig, halálomról értesíthetik az amerikai konzulátust. Kínában azonban, különösen pedig belső Kínában, minden máshogyan történik, mint várja az ember. Ahelyett, hogy a legegyszerűbb utat választották volna elpusztításomra, megálltak velem a kert sarkában s az altisztek között bizalmas beszélgetés indult meg.

Átkozottul meleg volt. Az izzadság valósággal ömlött rólam is, meg a katonákról is. Ilyenkor kezdődnek az úgynevezett fehér órák, amikor a szabadban való járás-kelés csaknem biztos nap-szúrást okoz. Azt hiszem, ez a déli idő mentette meg az életemet.

A két altiszt ugyanis némi tanakodás után kiválasztott két kínai katonát s felém mutatva pa-

rancsoltak nekik valamit. Nem volt nehéz megérteni a szándékukat. Mialatt ők kényelmesen hűsölnek, a két katona elvezet valami csendes helyre és végez velem. Egyszerre visszatért az életkedvem; Willam Fleetwood van olyan legény, hogy két kínai katonával elbánjon, még akkor is, ha fegyvertelen.

Lényegesen jobb hangulatban indultam meg őreim között a gyárudvar felé. A kínai műhely magasan lobogó lángokkal égett; kísérteties ropogása az egész környéket betöltötte s a fojtó füst színtelen ködfátyolba burkolta a napfényt. Senki sem törődött a pusztuló százezres értékekkel s a két katona is messze elkerülte az égő épületet.

Athaladtunk a gyárudvaron a vízművek felé. Megértettem a szándékukat. Egy holttest nyomtalan eltüntetésének valóban legegyszerűbb módja, ha a turbinák fölé állítva lövik agyon s a holttest a vízbe zuhan. Amint a kerek megindulnak, a holttest apró darabokra morzsolódik s nincs olyan nyomozó-zseni, aki felismerné.

A tűző napsugártól már vörös köd terült a szemünk elé, mire megérkeztünk a duzzasztógáthoz, amely alatt mozdulatlanul pihentek a turbinák kerekai.

A két katona megállt. Egyikük előre sietett, talán azért, hogy megnézzze, elég mély-e a víz. Most kellett cselekednem. Lassú mozdulattal felemeltem a kezemet, mintha csurgó veritékem akartam volna letörlni, kezem azonban félúton ökölbesorult és vad erővel csapódott a kínai állába.

A katona szemében felkérdőjelezett a csodálkozás; karjával bizonytalan mozdulatot tett, mint

ha meg akarna fogni, de azután, súlán és hangtalanul összeesett. Így szokott ez lenni: Fleetwood süjtése csontot tör, ha talál.

Szempillantás alatt magamhoz vettem a kínai revolverét és száguldani kezdtem a folyó felé. Még fele úton sem lehettem, amikor jobboldalt harsány kiáltás figyelmeztett, hogy a másik katona rájött vakmerő szökésemre.

Visszafordultam.

A két fegyver csaknem ugyanabban a másodpercben dördült el. Szerencsém ezúttal sem hagyott cserben; a kínai golyója átlukasztotta és letépte ugyan fejemről a parafasisakot, a katona azonban véresen összeesett. Jajgatva fetrengett a földön, azután gyors egymásutánban kilötte összes töltényeit. Tudtam, hogy ez jeladás a többieknek is, nincs egy perc veszteni való időm sem. A nyílt terepen nem számíhattam arra, hogy egérutat vehetek üldözőim elől, távolabb a másik oldalon pedig a Po-jang-tó félelmes homokbuckái kezdődtek. Az egyetlen út maga a folyó, ha ugyan sikerül a tőig húzódó közel tíz kilométeres távolságot átúsznom. A Po-jang nádasai között már biztonságban lehetek, feltéve, hogy nem kapok maláriát és megkímélnek a vadállatok is.

Átlőtő parafasisakomnak nem sok hasznát vehettem; ledobáltam tehát ruháimat és csomóba kötve, a fejemre erősítettem. Azután vigyázva lebocsátkoztam a meredek parton és úszáshoz fogtam. Szerencsém volt; a zsilipek félig nyitva álltak és a lezuhanó víztömeg gyors sodrást adott a medernek.

Legnagyobb csodálkozásomra senki sem üldö-

előtt; a kínai katonák saját érdekükben alkalmasint valami olyan mesét adtak be feljebbvalóiknak, amiből azok az én szabályszerű elhalálozásomra következtek.

Alkonyatra elértem a Po-jang-tó vidékét s hajnalban egy lakkfatutaj szálfái közé rejtőzve úsztam idegtépő lassúsággal a Jang-ce szennyes-sárgavízű árja felé. Három hétig húztam a tutaj evezőjét, kuruzsoltam a tutajosokat, voltam bűvész, pap és mérnök egyszemélyben. Mindezek fejében tutajosaim szabályszerűen el akartak adni a Jang-ce hajósainak, akik abban az időben tíz kínai dollárt kaptak minden a folyamból kifogott holttestért az egészségügyi hatóságoktól. Ezt a nemes tervet csak újabb szökéssel sikerült megakadályoznom.

Külön szerencsétlenség volt, hogy a Po-jang-tó medre a szokatlanul erős esőzések következtében csaknem kétszeresére duzzadt s a futóhomokkal fődött partok állandóan messze a látóhatáron túl kerültek el. A háborúnak itt ugyanolyan kevés nyomát láttam, mint előzőleg Kiu-kiang-fuban; csak akkor tűnt fel előttünk néhány száguldó kínai naszád, amikor már elértük a Jang-ce torlatát. Itt tudtam meg, hogy Sanghaj időközben Japán kézbe került s a felkelő nap fiai már Ang-kingig nyomultak előre. Viszont természetesen sejtmem sem lehetett arról, hogy a japán hadvezetőség érthetetlen hibát követett el a gyors előnyomulással. A front ugyanis Ang-king és Lang-kin között hatalmas félkört írt le s míg Sanghait és a Jang-ce kiang-völgy alsó részét már régen megszállották, a tengerparton Ning-pó, a Hang-

csoui vasútvonallal együtt kínai kézen maradt. A japánok alkalmasint a quelparti és formózái flotta- és repülő-bázisokban bíztak, vagy pedig túlságosan lebecsülték a kínai tábornokok képességeit. Bizonyos, hogy ebben az utóbbiban nem is csatlakoztak; viszont a japán hadsereg jelentős része hetekig veszedelmes egérfogóban küzdött az utánpótlás érthető nehézségeivel.

Lakkfa-árus barátaimat Angking magasságában hagytam cserben, természetesen búcsú nélkül, akkor, amikor a folyam megpillantásának öröme ész nélkül nyakalták a rizspálinkát s néhány hasonszórú angkingi csirkefogóval éppen az én bőrömrre alkudoztak. Bár számolnom kellett azzal, hogy kivégzésem sikertelen kísérlete után a krokodilok gyomrába kerülök, partra úsztam s magamra öltve ruhám megmaradt foszlányait, a város felé igyekeztem.

Csaknem természetes, hogy helyismeret híján nyílegyenesen egy japán katonai őrzőjárat karjai közé futottam. Gyanakodva csíptek nyakon s minden tiltakozásom ellenére összekötözve kísérték végig Angking utcáin a parancsnokságra, amely a folyami kikötő közelében székelt, az egykori portugál konzulátus házában.

A japán tisztnek, aki kihallgatott, részletesen elmondottam szökésem történetét. Szó nélkül végighallgatott s intézkedésére valahonnan rendesebb ruhát kerítettek számomra. Legnagyobb meglepetésemre azonban eszük ágába sem jutott szabadon bocsátani, hanem még aznap éjjel erős fedezet mellett útnak indítottak Sanghai felé. Bár a naszád gyorsasága akármelyik amerikai ör-

naszáddal is felvehetette volna a versenyt, majdnem három napig utaztunk Sanghai felé s ugyancsak bőven jutott időm arra, hogy elgondolkozzam sor-som különös fordulásán. Hamar beláttam, hogy Kínában körülbelül nincs mit keresnem többé s egyetlen cent nélkül Sanghaiban sem tehetek okosabbat, mint hogy az amerikai követséghez forduljak útiköltségért.

A japán szárazföldi hadsereg parancsnoksága a Nanking-road egyik mellékutcájában székel s itt egy magasabbrangú japán tiszt ismét kihallgatott.

Hosszasan érdeklődött a gyártelepet megszálló katonák egyenruhája és csapatjelvényei után, majd arra kért, hogy vázoljam le előtte a telep épületeit és különösen a vízművek elrendezését.

Előntött a harag.

— Sajnálom, Mister, — válaszoltam — semmi okom arra, hogy a japán hadsereg számára kém-szolgálatokat végezzek.

Komolyan nézett rám.

— Eszembe sem jut, hogy ilyesmit kívánjak öntől — válaszolta nyugodtan. — Viszont nem tagadhatom, hogy ránk nézve rendkívül fontos híreket közölt. A kínaiak ugyanis három új repülőbázist építenek s miután hadseregükben idegen tisztek is szolgálnak, attól tartok, hogy veszedelmes támadásokat indítanak ellenünk.

Vállat vontam.

— Ez az önök dolga.

— All right — mondta s mintha másodpercre felszikkasztott volna a szeme — a dolognak ez a része csakugyan minket illet. Viszont az már önt

Is érdekelheti, hogy tudomásunk szerint a kínai hadvezetőség európai katonatiszteket küldött át japán területre kémkedni...

— En amerikai vagyok.

Felállt. Csendes hangon beszélt, de azért éreztetni tudta konok és sziklaszilárd elhatározását.

— Sajnálom, ilyen körülmények között nem bocsáthatom szabadon.

— Így is jó. Akkor azonban tessék módot nyújtani arra, hogy az amerikai követséggel érintkezhessenek.

Bólintott.

— Közvetíteni fogom kérését a feljebbvalóimhoz.

Tisztelegéssel jelezte, hogy a kihallgatás véget ért, nekem azonban még nem akaródzott menni. Arra gondoltam, hogy miért védjem én a kínai érdekeket, amikor ők hajszál híján a pokolba küldtek. Eszembe jutott a kis Pat Elwell és Smithné, aki a maga részéről halálugrással volt kénytelen befejezni a japán-kínai konfliktust.

— Dear Mister, a porcellángyár telepének alaprajzát egy ügyes repülőtszáz hajszál pontosan megállapíthatja, néhány ügyes fényképfelvétel útján. Ha azonban japán vezérkari tiszttá lennék, még a csapatjelvényeknél is jobban érdekelné, hogy a telepet elfoglaló motorizált kínai csapat milyen gyártmányú járműveken utazott.

A japán tiszttá köhécselni kezdett meglepetésében. Szavaim, úgy látszik, megint telibe találtak.

— Ön talán megvizsgálta a motorokat?

Elmosolyodtam.

— Nem vizsgáltam meg, mert sem időm, sem alkalmam nem volt rá. A konstrukcióból és a motorok hangjából azonban kétségtelenül megállapítottam annyit, hogy Whitedeale-rendszerű, olajkompresszoros motorok voltak, amelyek az Ural-vidéki Orloff-gyárban készültek.

Úgy nézett rám, mint aki egyáltalán nem bizonyos a közlés értékében.

— Mindenesetre köszönöm. De honnan tudja ezt ilyen pontosan?

— Elfelejtí, hogy mérnök vagyok s azonkívül a repülőknél szolgáltam az amerikai hadseregben. Minden motortípust csálhatatlanul felismerek a hangjáról.

— Hm... igen. Ha szabad érdeklődnöm, mihez szándékozik kezdeni Sanghaiban?

— Fogalmam sincs. Azt hiszem, hazamegyek Amerikába, ha ugyan a konzulátus előlegezi az útiköltséget.

— Nem volna kedve belépni japán szolgálatba?

Elnevettem magam.

— Ugyanezt kérdezték a kínaiak is és ott is azt feleltem, hogy nem.

Bólintott és kiment a szobából. A kísérő japán fegyveres visszavezetett cellámba, de légnagyobb meglepetésemre alig másfélóra múlva ismét rámköpoztatott.

— Mr. Fleetwood, megérkezett a szabadlábra helyező végzése.

— Micsoda?

— Parancsot kaptunk arra, hogy elbocsássuk.

Igyekeztem minél okosabb arcot vágni. Bólintottam.

— All right. Elég gyorsan ment.

Összeszedtem csekély cókómókomat s amikor kiléptem a Nanking-road csendes mellékutkájaiba, azt hittem, hogy rámnézve befejeződött a távolkeleti japán-kínai háború. Nem sejtettem, nem is sejtettem, hogy az igazi kalandok még csak ezután fognak megkezdődni.

IV. FEJEZET.

Csapej repülőtere.

A fehér embernek még a japán zászlókkal díszített Sanghaiban is még van az a kétségtelen előnye, hogy jó ruhák és egyetlen cent nélkül is kaphat szobát a legjobb szállodában is. Engem még ráadásul ismertek is a Nanking-roadon, a Hotel Claridgeben. Ujabb másfélóra múlva megfürödve és úgy ahogy kitisztított ruhában ballagtam le a lépcsőkön az étterem felé.

Utam a korai órában üresnek látszó könyvtár mellett vitt el. A félig betámasztott ajtó mögül izgatott párbeszéd szófoszlányai hangzottak ki a folyosóra. Nem sokat törődtem vele, de hirtelen ijedt és haragos női sikoltást hallottam. Önkéntelenül is megálltam és néhány lépést tettem az ajtó felé. A könyvtárteremben székek tolódtak el, valaki indulatosan az asztalra dobhatott egy könyvet, azután ismét a bosszús női hang kezdett beszélni.

— Engedjen el... ki akarok menni...

Kurta, mélyhangú nevetés volt a válasz.

— Ugyan kérem... maradjon...

A hang ismerősnek tetszett előttem. Elvörösödve álltam meg. Valami aszfaltbetyár erőszakoskodik egy nővel az ajtó mögött. Jóformán alig gondoltam végig a helyzetet, amikor a nő ismét felsikoltott és dulakodás zaja hangzott el hozzám.

Pillanat alatt berugtam az ajtót s az első, amit megpillantottam, két khakiszínű egyenruhába bujtatott férfikar között vergődő, aranyzuhatagos női fej volt. A férfi arcát nem láthattam, mert háttal fordult felém; nyakon fogtam és meglóditottam, hogy nyögve nekivágódott egyik könyvszekrény oldalának. Káromkodva fordult vissza s akkor mind a ketten felkiáltottunk a meglepetéstől.

— Fleetwood!

— Colman!

A főmérnök a japán katonatisztek jellegzetes egyenruháját viselte s arcán most vörös lángolással égett az indulat.

— Hogy kerülsz te ide?... — dadogta, mintha kísértetet látott volna.

Elfordultam. A kellemetlen kaland hősnője reszkető lábakkal támaszkodott egyik fotélnek. Melléje léptem és leültettem, azután ismét a főmérnök felé fordultam.

— Nem kérdezem, hogy mi történt itt, Colman. Most azonban eredj, mielőtt még goromba leszek.

A főmérnök morogva mozdult. Látszott rajta, hogy legszívesebben keresztüllőne, de túlságosan ismerte ökleimet még a porcellángyár területéről. Csak fenyegetően izzó tekintetét emelte rám.

— Ezért még számolunk, Fleetwood...

Megvártam, amíg elhangzanak lépései a folyosón, azután a leányhoz léptem.

— Nem tudom, jól tettem-e, Miss, hogy olyan dologba avatkoztam bele, amihez semmi közöm, de...

Közbevágott.

— Nagyon jól tette. Köszönöm.

— Segítségére lehetek még valamiben?

Felállt.

— Köszönöm, nincs szükségem semmire, — mondta elutasító hangon, de azután habozva rám-nézett. — Ugy vettem észre, hogy ismeri ezt a... az embert.

— Meglehetősen jól ismerem. Évekig dolgoztunk egymás mellett Belső-Kínában.

— Sajnáltnám, ha jóbarát létükre összevesznének miattam.

Elmosolyodtam.

— Ebben a tekintetben megnyugtathatom. Sohasem voltunk jóbarátok, sőt ellenkezőleg; Colmant mindig erőszakos, kétszínű fráternek tartottam. Azt sem bánom, ha visszamondja neki.

— Remélem, hogy többé nem kell szóba állnom vele...

Magam sem tudom miért, holmi féltékenység félet éreztem. Colman mindig szerencsésebb volt, mint én, különösen asszonydolgokban. Bár a leány már indulni készült megkérdeztem.

— Régen ismeri?

— Alig pár napja. A csapeji repülőtéren teljesít szolgálatot az amerikai vöröskereszt hadikórháza mellett. Én ugyanis ott dolgozom — tette hozzá magyarázólag.

— Ápolónő?

— Orvos vagyok. Nos, good by.

Bólintott felém és lesietett a lépcsőkön. Mire utánna mentem már kilépett a szálloda forgóajtáján s a Nanking-road nyüzsgése eltakarta a szemem elől.

Felzaklatott lélekkel ültem lunch mellé az étteremben. Mialatt szórakozottan ottem, gondolataim szüntelenül a leány körül forogtak. Hja, nagy dolog négy esztendő Belsőkinában, ahol a női nemet csupán Smithné fonnyadt bájai és Eliásh Elwell konyhaszagú felcsége jelentette. Az a szerencsés Colman pedig most ott él a szőke leány közelében; akkor beszél vele, amikor akar s ha egyelőre makacskodik is a kicsike, egészen biztos, hogy a főmérnök előbb-utóbb meg fogja hódítani. Hirtelen kirugtam magam alól a széket s az ételt az asztalon hagyva az utcára siettem. Azt hiszem, nem is gondolkoztam azokban a pillanatokban, legfeljebb: Colman öntelt, impertinens mosolya járt az eszemben.

Egyenesen a katonai parancsnokságra siettem s alig néhány perc múlva ismét a magasrangu japán tiszt előtt álltam. Leplezetlen csodálkozással nézett rám, de úgy tetszett, mintha jóindulatú mosolygás játszott volna az ajkai körül.

— Elég gyorsan viszontláttuk egymást — bólintott felém. — Mivel szolgálhatok?

— Felvilágosítást szeretnék kapni. — dadogtam eléggé ostobán. — Egy Colman nevű repülő-tiszttel kapcsolatban...

— Miért? Talán ismeri azt az urat?

— Ismerem. A csapeji repülőtéren teljesít szolgálatot.

— Sajnálom, akkor, ki kell mennie Csapejbe. En nem ismerem Mr. Colmant, de a saját tisztjeiről különben is csak a parancsnok adhat felvilágosítást.

— Hm... megtudhatnám, hogy ki a parancsnok?

— Otaru ezredes.

Ebben a pillanatban egy katonatiszt lépett az asztalhoz és áthajolva az aktatömegben, ságott valamit. Kezében néhány táviratblanketta volt, alkalmasint sifirozott rádiógrammok áttételei.

Tekintetem önkénytelenül is a betűkre tévedt és jól láttam a szöveg egy részét.

„in Angking 500 wimen, 367 children are dead...”

Éreztem, hogy elsáppadok. Nem volt nehéz kitalálni, hogy Angking ellen támadás indult, amelynek során a civil-lakosság közül ötszáz asszony és közel négyszáz gyermek pusztult el.

Amint a tiszt elment, ismét megszólaltam.

— Engedjen meg egy kérdést. Véletlenül megláttam az előbb egy jelentés-foszlányt, amely közel ezer halotról számol be Ankingből. Ez a jelentés a legujabb eseményekkel kapcsolatos?

— Sajnos igen. A délután folyamán repülő-támadás érte a várost. Mi aránylag kis veszteségekkel szabadultunk, a civilek azonban úgy hullottak, mint a legyek. Miután nem ismerjük a kínaiak légi támpontjait s így váratlanul ért bennünket a támadás, nem tudtuk a lakosságot megvédelmezni.

Nagyot nyeltem; a tiszt szavaiból lehetetlen volt meg nem érezni a néma szemrehányást. Ha né-

hány órával előbb kinyitom a számat, az angkingi asszonyok és gyermekek talán megmenekültek volna.

Felvettem a fejemet. Agyamban villámgyorsan kergették egymást a gondolatok. Egyetlen cent nélkül állok Sanghájban s ha visszatérek Amerikába, ott is kezdhetem előlről az életet. Mi történne, ha elfogadnám a japánok ajánlatát? Volt alkalmam megismerni a kínaiak harci eszközeit s vajjon nem harcoltak-e már amerikai állampolgárok idegen hadsereg kötelékében kevésbé nemes célok érdekében is? Hiszen minden Kínában élő amerikai tudja azt, hogy amíg Kína a kínaiaké, sem a járványoknak, sem a kegyetlenkedéseknek, sem a tervszerű és céludatos gonoszságnak nem lehet gátat vetni. Ha pedig felcsapok repülőtisztnek a japán hadseregben, egy csapásra megszűnik minden gondom. Ráadásul a csapeji repülőtérre kerülök és ismét láthatom a szőke orvosnőt. Sőt, beszélhetek is vele, amikor akarok s mindezért csak a bőröm ép-ségét kell kockáztatnom. A saját bőröm ép-sége pedig számomra sohasem jelentett különösebb értéket.

A tiszt úgylátszik, megsokalta hosszú hallgatásomat. Elmaradhatatlan cigarettájának sűrű füstfellege mögül fürkészve nézett rám.

— Nos, Mr. Fleetwood?

— Azt akarom kérdezni, hogy amennyiben... izé... elfogadnám a délutáni ajánlatát, lehetséges volna-e, hogy a csapeji repülőtérre osszanak be szolgálatra?

A tiszt tekintete csodálkozóra változott.

— Csapejbe? De hiszen az a rohamgépek

bázisa. Ha odamegy, a legveszedelmesebb feladatokkal kell számolnia.

— Vállalom.

— Ennek nagyon örülök. Ha azonban belép a mi szolgálatunkba, akkor már jogunk lesz megkövetelni, hogy megismertesse velünk a porcellángyár alaprajzát.

Meg akartam kérdezni, hogy ha ennyire kíváncsiak, miért nem kérték el a gyártelep alaprajzát Colmantól; de azután vállat vontam. Szilárd hangon feleltem.

— Az alaprajz természetesen rendelkezésükre áll. Sőt, a közeli napokban, ha kívánják, szívesen teszek egy kis kirándulást a Po-jang-tól környékére. Felderítem a repülőbázist annál is inkább, mert valószínű, hogy a tó vizén a kínaiak hidroplán-állomást is létesítenek.

— Az derék dolog lesz. Ha kívánja, azonnal telefonálok Otaru ezredesnek s a parancsnokság gépkocsija mindjárt ki is viszi Csapejbe.

— Azt hiszem, ez lesz a legjobb.

A tiszt a telefonkagyló után nyult, én pedig kiballagtam a folyosóra, hogy megvárjam a gépkocsit. Félórába sem telt, amikor autónk az eseménydús nap után csikorogva fékezett a repülőtér kapuja előtt.

Csapej leégett házai innen alig látszottak; mindössze az egykori japán textilgyár emeletes műhelyépületének üszkös falmaradványai meredtek bele a világoskék estébe. A rácsos kapun túl látszottak az alacsony, hullámbádoggal fedett hangárépületek s a betonfutó közepén egy indulásra készen dübörgő nehéz bombavető-raj. Már égtek a reflektorok, a szélzsák magasan lengett az árbóc

tetején és amikor a parancsnokság épülete elé értünk, éppen akkor röppent fel a startzászló. Még láttam, hogy a három gép fürgén nekifut a betonpályának, azután beléptünk a csendes folyosóra. Egy alacsony, szemüveges japán tiszt kísért, akit úgy látszik, az őrszemélyzet ismert. Áthaladtunk néhány szobán, azután a tiszt párnázott ajtót nyitott meg előttem. Beléptem.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, első pillanatban semmit sem láttam. A szoba sötét volt, csak az íróasztalon égett egy villanylámpa. Ellenzője úgy állott, hogy a fény az én arcomba hullt s így nem láthattam az íróasztal mögött ülő alakot.

— Ön William Fleetood?

— Yes.

— Az Egyesült Államok hadseregében szolgált?

— Úgy van. Az Atlanti óceáni flotta „Navy” repülőgépanyahajóján dolgoztam, mint pilótahadnagy.

— Mennyi ideig?

— Öt évig. Négy éve élek Kínában, miután saját kérelmemre elbocsátottak a hadsereg kötelékéből.

A szék lába megreccsent s Otaru ezredes a következő pillanatban előttem állott. Alacsony, vállas, szögletesarcú ember volt; alighanem az északi vidékről származott. Előreugró álla brutális akarat-erőről tanuskodott. Minden szótagot külön hangsúlyozva szólalt meg ismét.

— Japán szolgálatban is tiszti rangot kap. A tisztjeim itt laknak a repülőtéren s önnek sem engedhetem meg, hogy külön engedelem nélkül

Kilépjen a kapun. Még ma este intézkedem, hogy a pilótaruhája elkészüljön s a holnap délutáni kihallgatáson, már abban akarom látni.

— Parancsára.

— Egyelőre vadászgépet kap, természetesen Japán megfigyelővel. Figyelmeztetem, hogy a legkisebb fegyelmezetlenséget sem tűröm és szolgálatban nem ismerem azt a szót, hogy: lehetetlenség.

— Nem fog csalódni bennem, Mr. Otaru.

— Remélem. Most pedig rajzolja le a Kiu-kiang-fui porcellángyár főbb épületeit, különösen pedig az erőműtelep elrendezését.

Az íróasztal mellé telepedtem és sebtében felvázoltam a kívánt adatokat. Különös figyelmet fordítottam arra, hogy a turbinákat és erőműveket illető adatok pontosak legyenek. Ha már Japán szolgálatba léptem, legalább a magam részéről is járuljak hozzá a háború mielőbbi, gyors befejezéséhez.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

Amikor jó félórával később kéltem az udvarra, hogy az egyik katonával a tiszti kázinba vezettessen magam, messze a repülőtér jobb-
oldalán két sor kivilágított ablakszemét pillan-
tottam meg. Odafordultam a katonához.

— Mi az ott?

A sapkájához emelte kezét.

— Az amerikai vöröskereszt hadikórháza, ta-
— yen, — válaszolta tisztelegve és megindult
előre mutatni az utat.

V. FEJEZET.

Három hét a lakodalomból is elég, nem háborúból. Három hét alatt én is torkig teltem minden-
nel és amúgy is csekély lelkesedésem zéróra lo-
hadt. Colmannal mindjárt első este összesodort a
véletlen. Úgy tett, mintha megörült volna, amikor
megpillantott.

— Halló, old boy... mi szél hozott erre?

— Ugyanaz, ami téged idekergetett. Beálltam
a japánokhoz.

— Pompás, legalább eggyel többen leszünk.
Képzeld, mindösze tízen vagyunk itt fehérek két
zászlóaljnyi japán között. Még szerencse, hogy az
amerikai kórház a szomszédban van. Oda szok-
tunk átmenni egy kis beszélgetésre.

Sötéten réztem rá.

— Hm... a jövőben remélem minél keveseb-
bet mászkálsz a kórház körül. Attól tartok, hogy
a sok beteg látása megárhathat az egészségednek.

Nagyot nyelt, de azért változatlan szívélyes-
séggel ölelgetett.

— A délutáni esetre gondolsz? Te örök lo-
vag... ne haragudj. Ha szívességet teszek vele

neked, megigérem, hogy többet nem is köszönök Gladysnek.

— Gladys a neve?

— Gladys Packe. Orvosnő a kórházban. Csinos lány, mi?

Nem feleltem s többet nem is esett szó közöttünk a leányról. Három hétig éppen eléggé lekötött a szolgálat, amely nem volt sem könnyű, sem veszélytelen. Közben beállt az esős idő s jóformán éjjel-nappal ködrepüléseket végeztünk. Még szerencsének tekinthettem, hogy japán megfigyelőm pompás fickónak bizonyult. Akati-nak hívták s lelógó bajusza legalább kétszer olyan öregnek mutatta, mint amilyen volt.

Gladys Packet alig néhányszor láttam egész idő alatt. Amikor először találkoztunk, elpirult és zavart mosollyal nyújtott kezét. Ebből arra következtettem, hogy megismert, bár a szállodában lejátszódott csúnya jelenetről egyáltalán nem esett szó közöttünk.

Lassan megszoktam új mesterségemet, s láttam azt a különbséget, amely a japán és a kínai hadvezetés között fennáll. A kínaiak megszámlálhatatlan menetoszloppal dobták a frontokra kimeríthetetlen ember-tartalékukat és valósággal tékoztak az emberéletet. A japánok takarékoskodtak az emberanyaggal és hihetetlen pénzüsszegeket áldoztak, hogy a hajléktalanná vált embertömegeket megmentsék az éhenhalástól. Egész megszerettem volna őket, ha nem lett volna közöttük a parancsnokom, Otaru ezredes

*

Kora reggel volt. A keleti ég alján még alig

pirkadt a hajnal lilás fénye. Vastag felhőkben köd úszott a csapeji repülőtér fölött s a gyér fűvön drágakőként csillogott a bőséges harmat. A tenger felől langyos, esős szél érkezett s hallk, távoli morajt hozott magával. Valahol a nyílt tengeren hajóágyúk dörögtek.

A hangárok sötét tömege alig látszott; csak az előtérben, a betonkifutó előtt állott indulásra készen egy bombavető. Montőrök nyüzsögtek körülötte s távolabb néhány tengerész tolta a jólismert kis kocsit, amelyen a nehéz bombákat szállítják a géphez. A bombavető orra a tenger felé fordult s a start-zászló is a parancsnokság épületének árbocán lengett színtelenül.

Colman cigarettára gyújtott mellettem.

— Az ördögbe... csak nem Tokióba készül az a masina?

Nem feleltem. Ezekben a napokban annyi kósza hír érkezett hozzánk súlyos japán vereségekről és tokiói zavargásokról, hogy beleuntam a találgatásba. Némán ballagtunk egymás mellett. Befordultunk a parancsnokság kapuján s az ügyeletes tiszt megnyitotta előttünk Otaru ajtaját.

— A Colonel már várja az urakat... — morgogta rekedt, nikotinos hangon s álmatlanságtól duzzadt szemhéjaival kifejezéstelenül tekintett ránk.

Beléptünk a szobába s tisztelegve megálltunk az ajtó közelében. Otaru felnézett íróasztala mellől. Homloka izzadtan fénylett tükörsimára kefélt, ébenfekete haja alatt s az ajka szélén mély ráncok bizonyították, hogy irodájában töltötte az éjszakát.

— Jöjjenek közelebb, ta-yen — biccentett felénk. — Üljenek le és gyujtsanak rá.

Visszatemetkezett aktáiba. Colman megrántotta a karomat.

— Képzelem, mi lesz ebből — suttogta, — ha Old Devil helyvel kínál.

Az ezredes arcán mintha könnyű mosolygás-féle derengett volna fel. Ő maga is tudta, hogy félhébőrű tisztjei — semmitől vissza nem riadó, lehetetlenséget nem ismerő bátorsága és nem utolsó sorban vasszigora miatt — „Old Devilnek”, Öreg Ördögnek nevezték el.

Mozdulatlan arccal, közönyösen ültem le a leg-távolabbi székre. Akkor már mindenki tudta a csepaji repülőtéren, hogy Otaruval kölcsönösen utáljuk egymást és csak a szolgálat szabályai szerint, szolgálati ügyekben érintkezünk. Első kirándulásom után ugyanis, amikor valóban sikerült felderítenem a Po-jang-tó környékének addig ismeretlen kínai repülőbázisát, Otaru kitüntetésre terjesztett fel, én azonban kereken visszautasítottam az ajánlatot. Magatartásom akkor szörnyen megsértette azóta csak mint „önfejú yankee”-ről beszélt rólam. Japán monarchikus szelleméhez szokott katonás észjárásával sehogy sem tudta megérteni, hogy a magam részéről semmi lelki közösséget nem akartam vállalni a tervszerű és üzemcsített öldöklésnek azzal a gigászi áradatával, amely hónapok óta szennyes vérhullámokkal öntötte el Kínát.

Hosszú csend után végre felemelte a fejét az ezredes.

— Megbízásom volna a részükre, ta-yen →

mondta halkán, de nyomatékosan. — Remélem, egyikükben sem fogok csalatkozni.

Meghajoltam ülőhelyzetemben.

— Vállalom a feladatot, Colonel.

— Tudom... — villant meg a tekintete, azután gúnyosan hozzátette: — Ez ismét kitünő alkalom lesz önnek, az önfejű yankeenak arra, hogy visszautasítsa a japán kitüntetést.

Elmosolyodtam.

— Ha ugyan módomban lesz még beszélni a vállalkozás után.

Az ezredes cigarettára gyujtott.

— Sajnos, sokkal komolyabb a helyzet, sem-hogy vitatkozni volna kedvem. Ha nem tudnák, közölnöm kell, hogy Angking és Langki között a kínaiak benyomták a japán frontot s megtörténhetik, hogy gépesített osztagaik elérik a tengert, mielőtt még az új japán állások kiépülének.

Colman fegyelmetlenül elfütytyentette magát.

— Ejha... de hiszen az Angking—Langki-i vonal csak egy keskeny része a frontnak.

Az ezredes legyintett. Ugy tett, mintha nem vette volna észre a fegyelmetlenséget.

— Nem erről van szó. A fegyvereink élén esett esorbát aránylag könnyen kiküszöbölhetjük, amint a már elindított utánpótlással ellentámadásba megyünk át. A kínaiak azonban helyrehozhatatlan lélektani előnyökhöz juthatnak, ha például légi támadást indítanak Sanghai, vagy Formosa északnyugati partvidéke ellen.

Bólintottam. Az ezredesnek kétségtelenül igaza volt.

Alig néhány hete tért vissza az élet normá-

lis üteme Sanghai utcái közé s a japánok a város elfoglalásakor garantálták az idegen területek személy- és vagyonbiztonságát. Ha a kínai gépek Sanghai fölé jutnak, aligha fogják kimélni a Nanking-roadot, sőt éppen ellenkezőleg, igyekezni fognak bombáikkal minél nagyobb károkat okozni. Ez pedig ismét vérfolyamokat jelent az utcákon. Összerázkódtam.

— Mi volna a teendőnk, Colonel?

Otaru a falon kifeszített térkép elé lépett.

— A Sanghai ellen tervezett kínai támadás bázisa csak Kiu-kiang-fu lehet. Légvonalban ez fekszik hozzánk legközelebb, de más okok is ennek a feltevésnek a helyessége mellett szólnak. Ön ezt a területet jól ismeri, Mr. Fleetwood. Ha viszont Formosa és az utánpótlás vonala ellen indulnak, alkalmasint Fu-csout teszik majd támaszpontnak. A feladat tehát az, hogy megállapítsák, milyen készülődések folynak ezen a két kínai bázison s ha lehet, meg kell tudni az összevont légihaderők számát is. Megértettek?...

— Tökéletesen, Colonel.

Valóban szép kis feladat volt: berepülni mélyen Dél-Kína belsejébe s az azóta kétségtelenül kiépített légvédelmi állások között megállapítani, mi folyik a repülőtereken. Mindent összevetve, alig volt valami remény a szerencsés visszaérkezésre.

Az ezredes továbbfolytatta.

— Mr. Fleetwood, ön Kiu-kiang-fut deríti fel, mr. Colman pedig Fu-csout. Jobb, ha egy géppel mennek, úgy talán könnyebben átcúsznak a gyűrűn. Ne feledjék: egy meglepetésszerű támadás

éppen a nemzetközi negyedek lakossága szempont-
jából jelenthet igazán katasztrófát.

Kezével elbocsátóan intett és mozdulatlan
arccal visszatemetkezett aktáiba.

•

Colmannal együtt ismét kiballagtunk a repülő-
térre. A köd még nem szakadt fel s a világosság
sem tudott áttörni a ködfüggönyön. A repülőter
sötéten, fülledt némasággal terült el előttünk.

Megszoritottam viharszíjamat és Colmanhoz
fordultam.

— Kérlek, tolasd ki az én gépemet is. Nekem
egy kis dolgom van még. Akati majd elintézt
helytem mindent.

Rámnevetett. Egészséges fogsora fehéren csil-
logott az ajkai mögött. Hangja gunyosan cse-
gett, amint a kórház felé mutatott.

— Oda mész? Csakugyan, szólhatnál Miss
Gladysnek, hogy számomra is imádkozzon le egy
zsák szerencsét. Ha eddig soha, de most igazán
szükség lehet rá.

Elvörösödtem.

— Izléstelen vagy — mormogtam dühösen. —
Okosabban teszed, ha magaddal törödsz.

Elindultam, de alig tettem néhány lépést,
amikor kezének érintését már a vállamon éreztem.

— Ne haragudj, öreg fiú, ostoba voltam. Menj
csak s ha történetesen találkozol Miss Gladys-
sal, add át neki az én üdvözlétemet is. Én a magam
részéről nem akarom többé keresztezni az útját.

Intett és elsietett a hangárok felé. Zavartan
bámultam utána. Nem tudtam, komolyan beszélt-e

és szégyeltem, hogy rájött heteken keresztül rejtegetett titkomra.

A repülőtér és a kórház közös falát ugyanis egy helyen apró japán kert szakította meg. Néhány mirtuszbokor volt az egész, melyek miniatűr kerti házacskát árnyékolnak be. Rozszant és ápolatlan volt a kert, de én megfigyeltem, hogy Glays Packe korán reggel és alkonyattájt a kis ház padján szokott olvasgatni. Azóta napközben többször is odamentem, de mindig olyankor, amikor tudtam, hogy az orvosnőt nem zavarom. Ennyiből mindenki könnyen megállapíthatja, hogy harminckétéves vén fejemmel olyan szerelmes lettem, mint egy connecticuti diák. Fogalmam sem volt arról, hogy Colman felfedezte titkomat s attól is tartottam, hogy elárul a többiek előtt.

Olyan mélyen elmerültem gondolataimba, hogy észre sem vettem a mirtuszbokrok mögül elővillanó színes selyemruhát. Csak akkor rezzentem össze, amikor Gladys Packe hirtelen előttem állott.

— Jó reggelt, Fleetwood... — köszönt rám elfogulatlanul.

Jókedvűen mosolygott, de amint a ruhámra nézett, komollyá változott az arca. Hozzámlépett.

— Megint felszál?

— Semmiség... — legyintettem mosolyogva — ezúttal valóban nincs szó másról, mint egy kis sétarepülésről.

— Gondolom. Egyedül megy?

— Mint rendszeren, Akatival. De felszál Colman is, csak hogy ő más irányba megy.

A tekintete elborult.

— Miért említi nekem Colmant?

Zavarba jöttem.

— Csak úgy... Meglátott, amikor ide indultam és üdvözlését küldi.

A karomra tette a kezét. Olyan tekintettel nézett rám mint amilyenl az orvosok szokták megszéldíteni a makrancoskodó betegeket.

— Colmann tegnapelőtt felkeresett a kórházban. Azt akarta, hogy hagyjam el a sebesülteket, kérjek felmentést a szolgálat alól, legyek a felesége és térjünk vissza együtt Amerikába. Olyan erőszakos volt, hogy kénytelen voltam faképnél hagyni.

Nyugodtan beszélt, csaknem tárgyilagos hűvösséggel; szeme csillogása azonban elárulta indulatát. Éreztem, hogy a szívem a torkomban dobog.

— Miért mondja ezt nekem, Miss Gladys? — kérdeztem s a hangom olyan fakó volt, hogy engem magamat is meglepett.

Gladys Packe hirtelen előre indult. A rossz világítás ellenére is tisztán láttam, hogy arcát vérhullám önti el. Egyetlen lépéssel mellette termettem.

— Nem akar felelni nekem, Miss Gladys?

Visszafordult és tiszta tekintettel nézett rám.

— De igen — mondta tárgyilagosan. — Azért mondtam meg, mert nem akartam, hogy esetleg Colman előadása alapján félreismerje a helyzetet. Tudniillik nem akarok a felesége lenni sem Colmannak, sem másnak.

Felemelt karom lehanyatlott. Kis sóhaj szakadt fel a mellemből. Ostobább voltam, mint a birkák otthon a missuri-menti legelőkön. Majdnem azt hittem, hogy Gladys és én megtalálhatjuk egy-

mást itt, a halál tőszomszédságában. Szerencsémre Gladys Packe elég érthetően kifejtette, hogy egyikünket sem nézi többre, mint akármelyik másikat. Egyformák vagyunk előtte: elbizakodott, ostobaságig hiú, egyenruhás férfinépség.

Meghajtottam magamat.

— Köszönöm a bizalmát Miss Gladys, de biztosíthatom, hogy a közlései nélkül is kellő értékre szállítottam volna le Colman fecsegését. Nos, indulnom kell. Isten vele.

Mintha valamit még mondani akart volna, a szája kinyílt. Rámtekintő szeme sarkában könnycsepp csillogott. Abban a pillanatban azonban nem gondoltam arra, hogy ennek rámnézve kedvező jelentősége is lehet.

Tisztelegtem és megindultam a hangárok felé.

A karcsú vadászgépeket már kitolták a monitörök s mind a kettőnek zúgott a légcavarja be melegítőül. Akati valamivel távolabb, megszokott bőrruhájában cigarettázott.

— All right, indulhatunk már — intett felém s arcának komolyságán láttam, hogy Colman már tájékoztatta útunk céja felől.

HATODIK FEJEZET.

Harc a levegőben.

Colman indult először. Könnyedén emelkedett a levegőbe, tisztelgő kört írt le a parancsnokság fölött, azután délnyugatnak fordult s pillanatok alatt eltűnt a ködben. A meteorológiai jelentések szerint ezer méter magasságon felül erős délnyugati szél fújt; a feladat tehát az ő számára látszott nehezebbnek.

A montörök kiemelték gépünk alól a fékeket. Gázt adtam és szélnek irányítottam a légsavart. A lustán hömpölygő párarongyok mögött pillanatra elélem villant a kis japánkert, mintha Gladys búcsúüdvözlése lett volna. Összeszorítottam a fogamat és behúztam a magassági kormányt. A talajmenti szélről is segítve, mint a kilőtt nyíl, emelkedtünk felfelé. Sanghai eimerült alattunk; a ködnek is beillő pára azonban sehogy sem akart elhagyni bennünket. Később ezeröttszáz méterre emelkedtem s erős oldalszél mellett igyekeztem nyugati irányba. A könnyű vadászgép éhesen falta a kilométereket.

Hátranéztem. A légsavar apró páracsopek-
pekké forgácsolta a körülöttünk úszó ködfoszla-
nyokat s a szárnyfelületek olyan vizesek voltak
mintha a tengerből bukkantunk volna ki.

A motor hátracsapódó füstje s a párafoszla-
nyok mögül felémvillogott Akati szögletes arca.
Igazán nem volt jókedvem, de mégis mosolyognom
kellett a derék japán ábrázatán. Szoros bőrsapká-
jában, lelógó bajuszával és pislogó halszemeivel
Akati most éppen olyan volt, mint egy aeroplán-
ültetett rozsmár.

Amint mosolygó képemet meglátta, integern-
kezdedt és a szócsőhöz hajolt.

— Bujjon ki a ködből, ta-yen... — ordította-
teletüdővel — fogalmam sincs, merre járunk.

Bosszúsán vállat vontam. A megfigyelőisz-
helyéről könnyű tanácsokat osztogatni, de merre
keressek utat, amikor az esős hónap legesősebb
hetében vagyunk s amikor se fönt, se lent s
jobbra, sem balra akkora rés sem látszik a felhő-
falon, mint az öklöm.

Pedig Akatinak igaza volt, azt be kellett
látnom.

Magam is csak annyit tudtam, hogy messze-
bent járunk a kontinensen, valószínűleg Belsőkin.
Fölött s lehet, hogy már eddig is csak a nehéz eső-
felhők védtek meg bennünket a vöröscsillagos
vadászgépek támadásától.

Visszaintettem és hirtelen buktattam a gépet.

Elállított motorral, merész siklóval száguldo-
tunk a föld felé. Kezem a magassági kormányon
feküdt. A szél élesen füttyölt el mellettünk. Azután

hirtelen, anélkül, hogy a felhőfal szakadozni kezdett volna, kibukkant alattunk a föld.

Szenyes-sárga, kopár mező, távolabb alacsony dombsorral s jobboldalt messzehúzódó fényes csillogás; a Po-jang-tó és a Kiu kiang-fui kínai repülőbázis. Ezt készakarva sem találhattuk volna meg jobban.

Alattunk, a sárga mezőn néhány épület kon-turjai látszottak s a folyó kanyargós esíkja az erőművek gépházaival. Ezen a részen hirtelen apró, fehér füstfellegek villantak meg. Éreztem, hogy el-sáppadok. S ugyanebben a pillanatban a fülem magasságában megharsant a beszélőkagyló is.

— A kínai repülőbázis! Vissza gyorsan a fel-hők közé.

Csak másodpercek állottak rendelkezésünkre, hogy megállapíthassuk azt, amit lehet. Még szerencse volt, hogy ebben a pillanatban nem esett az eső, bár a házak fénylő bádogteteje reflekszek tömegével fenyegette a készítenő fényképfelvételeket.

Gépünk elállított motorral zuhant lefelé, hogy azután, alig kétszáz méter magasságban, széles fél-kört írjon a meglepő gyorsasággal kiépített repülő-tér fölött.

Tisztán láttam, amint az elhárító ágyúk csöve felénk fordul s a következő másodpercben már fel-esapott mellettünk az első lövedék fehér füstje.

Akati villámgyorsan dolgozott. A magunkkal hozott apró gyújtóbombák lejtős zuhanással poty-tyantak le; nem annyira azért, hogy kárt okozza-nak, hanem inkább a vakmerőség fitogtatása ked-

véért. Az egész támadás nem tartott tovább két-három percnél és mégis csaknem elkéstünk.

Mire megrántottam a magassági kormányt, a földről már elvált néhány alig látható szürke pont. Puskagolyóhoz hasonlóan, nyílegyenesen emelkedtek fel. Motorjaiknak éles hangja a mi gépünk mély bűgésán is áthallatszott.

S mintha csak minden ellenünk esküdött volna, a felhőkárpit valahol megszakadt s bágyadt fehér, de éles napsugár ömlött ránk, mint valami reflektor fénye.

Láttam, hogy Akati mélyen kihajol a gépből. A kínai repülőtér most élesen látszott s az előtte hullámosan futó vonal talán valami új védelmi állás lehetett, amely a legutóbbi hetekben készült. Még egyszer megbuktattam a gépet, hogy Akati nyugodtan fényképezhessen, azután nekivágtam a felhőknek. Őszintén szólva, pillanatig sem bíztam abban, hogy ezeknek a fölvételeknek előhívására valaha is mód nyílik majd a csapeji japán repülőbázis laboratóriumában; a kínai gépek európai pilótáit sokkal ügyesebbnek tartottam, semhogy sikeres menekülésre számítani mertem volna.

S valóban, alig ölelt körül bennünket a jótékony köd, máris felhangzott alattunk a Whitedeale-motorok dühörgése. Éles kanyarral északnyugatnak fordultam és meredeken vittem felfelé a gépet.

Talán kétezeröttszáz méter magasságban ismét kibukkantunk a felhők közül. A szürke óceáni páratömegre itt fent szabadon omlott rá a nap fénye s a gomolygó réteg olyan volt alattunk, mint valami mozgó, szennyes hómező. Junkers-motorom teljes fordulatszámmal dolgozott. Fel kellett venni

arcvédőinket, hogy lélekzeni tudjunk az erős ellen-szélben.

Nagy távolságban előttünk hirtelen kavarodni kezdett a köd és két Whitedeale-gép vágódott ki a napsütésbe. Ércstestük fémesen csillogott s úgy lát-szott, súlytalan könnyedséggel emelkednek.

Hátrasandítottam Akati felé. Mint rendesen, most is megértette gondolatomat. Lerántotta a gép-fegyver vászonburkát és megigazította a befűzött szalagot. Meghúztam a magassági kormányt és szé les félkörben fordulva, mint a kő zuhantunk rá a kínai gépekre.

Valóban a menekülésnek egyetlen módja volt, hogy gyors rohammal lerázzuk üldözőinket és egérutat vegyünk, mielőtt a többi Whitedeale is a nyomunkba ragad.

Akati kitünően dolgozott.

A gépfegyver csak akkor szólalt meg, amikor közvetlenül a kínaiak fölé értünk. Mire a két gép pilótái észbekaptak, már záporozott rá-juk Akati gépfegyvertüze s mi ismét magasan fölöttük jártunk. Láttam, hogy a golyók széles csíkokat hasítanak a gépek törzsén; de ennek el-lenére egyikük sem maradt le, hanem mintha zsinóron húztuk volna őket magunk után, nyomultak utánunk. Félpercebe sem telt, már a mi szárnyaink között ropogtak a lövedékek s Akati gépfegyvere elkésetten ugatott vissza.

Most már mindenütt zúgott, zengett, dübör-gött körülöttünk a levegő. Csak másodpercek kérdése volt, hogy tucatnyi gép nyüzsgjön kö-

rülöttünk s akkor a csapeji repülőbázis valóban hírek nélkül marad.

Teljes erőmből behúztam a magassági kormányt. Negyvenfokos szögben emelkedtünk felfelé. Alattunk egymás után bontakoztak ki a ködből a kínai gépek. Akati hadonászott és kivörösödött arccal ordított valamit, amiből egy szót sem értettem. A telefonhoz nyulni pedig nem volt időm, mert ismét meg kellett buktatnom a gépet.

Teljes gázzal rohantunk neki a közeledő kínai repülőrajnak, amely zárt formációban jött és eddig még nem avatkozott bele a küzdelembe.

Egyéni módszerem volt ez a támadás, de Akatival együtt már volt alkalmunk tapasztalni, hogy épen vakmerősége miatt ritkán eredménytelen.

A három gépnek már nem volt ideje szétugrani. Ugy tettem, mintha fölöttük akarnék elsiklani, de az utolsó pillanatban lefelé fordítottam a gép orrát s Akati gépfegyvertüze, mint az osztor vágott végig a kínai gépeken. Azután ismét felemelkedtünk és hátrafordulva lestük az eredményt, amely minden várakozásunkat felülmulata.

A vezérgép orrából füst csapott ki, majd láng s hirtelen megbillenve zuhanni kezdett. A másik kihagyó motorral imbolygott egy darabig, azután véglegesen elhallgatott és lassú siklórepüléssel eltűnt a felhők között. A harmadik széles kört vágott s csatlakozva az időközben feltűnt újabb gépekhez, iramodott utánunk.

Hasztalanul igyekeztem egyre feljebb és feljebb emelkedni, a kínaiak győzték az iramot. Már fölöttünk jártak s a sívító gépfegyvergolyók egyre közelebből kerülgették a szárnyfelületeket. Azután az üldözők csoportjából kivált egy egészen könnyű kis gép és mint a sólyom, suhant felénk. Mielőtt elfordíthattam volna a kormányt, már egészen a közelünkbe férközött s ismét elhúzott fölöttünk pár tucat lövedék. Néhány erős roppanást hallottam s félperc múlva a folyó benzin jellegzetes szaga ütötte meg az orromat. Ezt a sortüzet telibe kaptuk. S Akati gépfegyvere gyanúsán néma maradt!

Hátranéztem. A kis japán előrebukva lógott ülésében. Száján vékony csíkbán szivárgott a vér.

— Ez a vég... — villant át az agyamon.

Eredményes védekezésre többé nem is gondolhattam; egyetlen kevés reménnyel kecsgettő út állott előttem.

Elállítottam a motort s rendszertelenül kalimpálva, hintázó szárnyakkal belemérültem a ködbe. Ha szerencsém volt és sikerült megtévesztenem az üldözőket, akkor elhiszik, hogy lezuhantam.

A felhőréteg alig ötszáz méterrel úszott a föld fölött, de vastagsága ennél sokkal több lehetett. Alighanem ez volt a szerencsém. Amint ismét napvilágra értem, tájékozódni igyekeztem; Akati sebesülése miatt a rádiónak nem vehettem semmi hasznát. Egyhangu dombvidék terült el alattam, tehát a Jangce vízvidékének akármelyik részén lehettem. A nap azonban éppen szemben volt velem s ebben bízva ismét a felhők közé emelkedtem. Alattam, fölöttem és mögöttem még sokáig dörög-

tek a kínai gépek légcavarjai, a ködtengerben azonban szerencsére nem tudtak a nyomomra akadni. A felvett keleti iránytól lehetőleg hajszálnyit sem távozva mentettem a felvételeket és Akati eszméletlen testét.

Tudtam, hogy nincs vesztenivalóm. Ha beleütközöm valamibe, vagy összeütközöm egyik üldöző géppel, ugyanaz a sors ér, mintha földre kényszerítenek.

Félóra múlva csend lett körülöttem s a felhők fölött derengő nap még nem jutott delelőre, amikor megpillantottam a tengert s valamivel északabbra Sanghait és a Jangce torkolatot. Szakadó esőben, utolsó csepp benzinem felhasználásával símán landoltam a repülőtéren.

Néhány montőr rohant hozzám s félig eszméletlenül emeltek ki az ülésből. Míg a vérbefagyott Akati kiemelésére várakoztam, az első ember, aki felbukkant előttem, Colman volt.

Barátságos mosollyal nyujtotta felém kulcsát.

— Csakhogy megérkeztél. Már aggódni kezdtünk miattatok. Meleg lehetett Kiu-kiang-fu fölött.

— Yes... — mormogtam kurtán. — Otaru...?

— Másfél órája a telefonnál ül. Nem lehet lekaparni róla. Megtudtál valami érdekeset...?

Különös mosollyal nézett rám. Röviden akartam válaszolni, valami olyasmit, hogy majd az ezredesnek megmondom, amit akarok; de akkor hirtelen bukfencet vetett előttem a repülőtér s a szemem elé vörös köd terült.

— Támadás készül... — dadogtam nehezen

forgó nyelvvel. — Vigyázzatok... a gépben... a felvételek...

Megtántorodtam. Hallottam, hogy valaki felkiált a hátam mögött:

— Ohé... hordágyat ide... Fleetwood ta-yen megsebesült...

A vörös köd mindent elborított előttem. Éreztem, hogy hihetetlen magasságból zuhanok, a fölemben ezer gép motorjának dübörgése zengett, azután halálos, dermedt némaság támadt bennem.

HETEDIK FEJEZET.

Riadó!

Amikor magamhoz tértem, potrohos japán orvos egyenesedett fel előttem. Kenetteljesen integett.

— Szerencsére nincs különösebb baja... sok benzingázt szippantott fel, az okozott muló roszszullétet.

Feltápáskodtam. Még mindig a betonkifutó szélén voltunk. A közelben vöröskeresztes autó állott. Abban a pillanatban sokért nem adtam volna, ha legalább egy tenyérynyi horzsolást mutathattam volna meg az orvosnak. A bámészkodó katonák csoportja előtt Otart pillantottam meg. Egészen hozzám lépett.

— Colman azt mondja, hogy sikerült felvételeket készíteniük. Igaz...?

— Hogyne... a fényképezőgépnek hátul kell lennie Akati helyén.

Visszafordultam a hangár felé, az ezredes azonban megállított.

— Jöjjön velem, ta-yen.

Végimentünk a bróslap szelen a parancsnokság épületébe. Amint átléptük az ezredes szobájának küszöbét, a japán hirtelen szembefordult velem.

— Mondja, Fleetwood... csakugyan Kiu-kiang-fu fölött jártak?

— Micsoda kérdés...? — néztem rá csodálkozva.

— Csináltak felvételeket...?

— Hogyne... Akati föl dolgozott s legalább két percig keringtünk a repülőtér fölött.

— Akkor hát legyen szíves magyarázza meg, hová tűntek a felvételek...?

— Nevetséges... a gépben kellett maradniuk.

— Én is úgy gondolom... a gép azonban üres.

Elém dobta a fényképezőgépet, amelynek kazettái csakugyan hiányoztak. Értelmetlenül forgattam a masinát.

— Ha így áll a dolog -- mondtam -- csak akkor vehette ki valaki, amikor elájultam. Sürgős vizsgálatot kell tartani, mert a felvételek elárulják a kínai bázis készülődéseit. Szabad szemmel keveset láttam, de az volt az érzésem, hogy minden gép a hangárok előtt áll a repülőtéren. Ezt igazolja az is, hogy másodpercek alatt ránkörttek.

— Hm... Azt mondja, hogy másodpercek alatt...? Akkor valóban a csodával határos módon menekültek meg. Illetve talán csak ön, ta-yen, mert Akati valószínűleg halálos sebet kapott.

— Gyanusít...?

Hidegen bólintott.

— Természetesen gyanúsítom. A felvételek eltűntek és ön egyenesen a kínaiaktól került át hozzánk.

— Akkor nincs több szavam, tegyen, amit akar. De figyelmeztetem, hogy a kínai gépek talán már meg is indultak valamerre.

Felvonta a szemöldökét.

— Valamerre...látja, éppen ez az. Colman értesülései homlokegyenest ellenkeznek az önével. Nem tudom, melyiküknek lehet igaza. Colman is készített felvételeket, amelyek meg vannak, nem úgy mint az öné. Azok szerint pedig Formosa ellen várható a támadás. Ezt látszanak megerősíteni a frontról érkező hírek is. Talán belátja, hogy inkább kell hinnem a saját két szememnek, mint az ön szóbeli jelentésének.

Sarkon fordultam.

— Akkor hát nincs több keresni valóm itt.

— Azt talán én határozom meg, — csattant fel a hangja. — Ön itt marad a repülőtéren. Egyelőre felmentem a szolgálat alól. A kivonulásokban sem vesz részt s engedelem nélkül nem távozhat.

— Szóval: fogoly vagyok.

— Vegye úgy, ahogyan akarja. Természetes, hogy a hangárok környékén is minél kevesebbet mutakozzon. A fényképek ügyében pedig vizsgálatot indítok s ha meg voltak, akkor elő is kerülnek. Good by.

Ma sem tudom, hogyan kerültem ki a parancsnokságról. Nem a közvetlen életveszély bántott, bár tudtam, hogy a japánok nem sokat teketóriáznak a kémgyanus elemekkel, hanem inkább az, hogy a sárgák árulónak néznek. Hát ezért vittem vásárra a bőrömet az érdekeikért?

Semmi kedvem sem volt beülni a kantinba és a hangárok sorát is messze elkerültem. A betonkifutóra egymás után gördültek ki a gépek. Otaru természetesen Formosa felé indítja el őket és Sanghai, a nemzetközi negyeddel együtt védelem nélkül marad.

De hát: mi közöm hozzá...?

Nem akartam gondolkozni rajta. Később Akati jutott az eszembe. Átvágtam a széles térségen a kórház felé. Csak most vettem észre, hogy az amerikai vöröskereszt milyen könnyelműen járt el, amikor a nemzetközi negyed területén kívül, éppen a repülőtér szomszédságában helyezte el a maga kórházát. A legbutább altiszt is könnyen kiszámíthatta, hogy egy ellenséges repülőtámadás ugyanannyi kárt tehetne a kórházépületekben, mint magában a flottabázisban.

Vagy talán éppen a vöröskereszt bűvös erejét akarták volna felhasználni a derék japánok...?

Amikor Akati után érdeklődtem, az emeletre vezettek. Döngő falépcsőn kellett felmenni és az egész épület meglehetősen rozogának látszott. Mi lenne itt, ha néhány gyújtóbomba hullana az épületre?

Lassan lenyomtam Akati szobájának kilincsét. A zajra fehérbóbitás, karcsú alak emelkedett fel.

előttem. Gladys volt. Amikor megpillantott, felált és kijött a folyosóra.

— Fleetwood... örülök, hogy újra látom... A megfigyelőjét éppen most operáltuk. Jobb, ha nem zavarja egyelőre.

— All right. Jöhetek később is. Ha ugyan jöhetek...

Csodálkozó szemei ijedten kutatták az arcomat.

— Talán történt valami...?

Elnevettem magam.

— Semmiség. Éppen csak annyi, hogy áruló-nak néznek s egyelőre leplezett formában ugyan, de fogolyként kezelnek.

— Ugyan miért...?

Pár szóval elmondtam a történeteket. Éppen végeztem vele, amikor kint feldörögtek az induló gépek motorjai. Akaratlan kíváncsisággal hajoltam ki az ablakon. Tizennyolc raj, ötvennégy gép zúgott el felettünk, — délnyugati irányban. A repülőtéren tehát mindössze öt raj használható gép maradt. Ha nem foglalt volna le a magam baja, hajamszála is égnek meredt volna ekkora könnyelműség láttán.

Amikor visszafordultam, Gladys sápadt arc-cal nézett maga elé a földre. Végre anélkül, hogy feltekintet volna, megszólalt.

— Azt mondja, hogy... amikor leszállt... elsőnek Colmannal találkozott?

— Igen. Legalább is úgy emlékszem.

Megszokott mozdulatával a karomra tette kezét.

— Akkor...

Ebben a pillanatban a fülünk mellett élesen megszólalt egy csengő. Gladys összerázkódott.

— Mennem kell, hívnak.

Elálltam az útját.

— Nem... beszéljen előbb... Colmanra gyakorszik?

Gyorsan felelt.

— Egy óra múlva letelik a szolgálatom. Menj le a kertbe és várjon meg.

Mielőtt bármit is kérdezhettem volna, eltűnt az ajtó mögött.

Mindig azt hittem, hogy az idő a legpontosabban mérhető valami. Egy perc hatvan másodperc, sem több sem kevesebb. Azon az alkonyatban hajló csapeji délutánon tanultam meg, hogy valóban vannak csigalassúsággal cammogó percek, melyeket óráknak érz az idegtépő várakozás.

Besötétedett, mikor a mirtusbokrok között feltűnt Gladys karcsú alakja. Egyenesen a kis házhoz ment s a fényes téglák mellől tenyérnyi fekete tárgyat emelt föl. Felém nyujtotta.

— Nézze meg, mi ez... — mondta csendesén.

— A lemezkazetták! Hogyan kerültek ezek ide?

Gladys zavartan állt mellettem. Olyan halkán beszélt, hogy alig értettem meg.

— Amikor a maga gépe megérkezett, itt ültem a kertben. Kevéssel később Colman meglátott és idejött. Megint kérlelni kezdett, hogy legyek a felesége. En kitértem a válasz elől. Sejtettem, hogy a gép, amely körül csoportosulás keletkezett,

a maga gépe. Elég ügyetlenül érdeklődni kezdtem és Colman azt hitte, hogy a visszautasításomnak, maga az oka.

— Gladys!!

— Rettenetes volt. Átkozódni kezdett és azal fenyegetett, hogy lelő, ha nem leszek a fölésege. Azután egyszer csak elhallgatott és rekedt hangon felnevetett. Valami olyasmit mondott, hogy majd gondoskodik a maga számára egyéb szórakozásról s akkor nem ülhet mindig a szoknyám mellett. Éppen a kezében tartotta ezeket a kazettákat. Gyors mozdulattal a falhoz vágta őket és faképnél hagyott. Ennyi az egész...

Meghajoltam.

— Köszönöm, Miss Gladys. Azt hiszem, az életemet mentette meg ezzel a hírrel.

Egymásba kapcsolódott a tekintetünk. Magam sem tudom, milyen vakmerő ösztönnek engedve, a két karom előrenyúlt s a következő pillanatban a karjaim között tartottam a lányt.

Sajnos, a hirtelen támadt szerelmi idill nem jutott el a happyendes csókgig. Zúgás kerekedett a levegőben, majd hirtelen fülsértően felüvöltött a repülőtér szírenájának hangja. Még magamhoz sem tértem a meglepetéstől, Gladys hajának illata még az arcom körül szállt, amikor mély dübörgéssel fekete árnyék csapott le a repülőtérre s a következő pillanatban kékes láng lobbant fel a hangárok között. Dörrenés-dörrenést követett s másodpercek alatt harsogott, kavargott, zúgott felettünk a levegő.

— Támadás! — ordítottam torkomszakadtán.

ből, mintha üvöltő hangom használhatott volna valamit a keletkezett zür-zavarban.

De csakhamar visszanyertem hidegvéremet. A kerti ház felé toltam Gladyst.

— Maradjon itt...

— Nem! Magával megyek.

— Örültség. Itt, a nyílt terepen, aránylag biztonságban lehet.

Hangom elveszett az újabb robbanások pokoli dörgésében. Egyik hangár teteje fülsértő recsegéssel meghasadt s nyílásából toronymagásra csaptak a lángok. Ott benzin robbant a bombák nyomán, de másutt is, egyszerre tíz helyen, láng csapott fel az épületek között.

A leány felsikoltott.

— A kórház!

Csakugyan, a kórház épületeinek egyike kőtönös, sárga fényben izzott. Tetején apró lángnyelvek kúsztak végig, majd hirtelen lángba borult az egész tető.

Akkor én már rohantam a parancsnokság épülete felé. A hangárok között kétségbeesett, sárga árnyékok mozogtak pánikszerű zür-zavarban. A betónkifutón véresfejű halottak heverték, tavolabb pár ember gépeket tolt ki egyik hangárból.

Csak most, jó öt perccel a támadás megkezdése után villant fel az első reflektor fénye s szóltak meg az elhárító ágyúk a kikötőben.

Két gép az orrom előtt startolt; alig tudtam futásuk elől félreugrani. A felgyújtott hangárok nappali fény árasztottak a repülőtérré, mintha csak önkéntes kivilágítást rendeztünk volna a kinnaiak tiszteletére.

A szaladgáló emberek között felrémllett előttem Otaru halálsápadt, hamuszürke arca. Oda-rohantam. Rámnézett, de ma sem hiszem, hogy megismert.

— Gépre! — harsogta tele torokkal — gyorsan gépre!

Megfordultam. Egyik hangár előtt begyújtott motorral bűgött egy repülőgép; pilótája véres fejjel hevert a szárnyak alatt. Repeszdarab ölhetette meg, mielőtt felszállt volna. Egy montőr a pilótaülés előtt éppen akkor rángatta magára a bőrkabátot. Félretoltam a montőrt és beugrottam a gépbe. Csak akkor vettem észre, hogy még valaki követett. Otaru volt. Összeszorított szájjal csatolta le magát a megfigyelő-tisz helyére.

— Nem akarom túl élni ezt a napot, — mormogta olyan hangon, hogy szinte még a gyanúsítgatásait is megbocsájtottam.

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhétlap az

A N T E N N A

Egyes szám ára 6 fillér

Lenyomtam a gázpedált. Az égő gerendákon, faltörmeléken és roncsokon keresztül valóságos istenkisértésnek látszott a felszállás. Nem törődtem vele; szemem hidegen kutatta a reflektorfénytől vibráló csíkokra osztott éjszakát s néha átvillant agyamon a féltés, hogy vajjon mi történik a bombazápor közepette Gladysse.

A kínai gépek magasan fölöttünk köröztek s időnként lecsaptak, mint a hégja, hogy eldobálják bombáikat s újra elmerüljenek a fekete semmibe.

Köröskörül a külvárosokban már dolgoztak az elhárítóágyúk, de azután mint egy parancsszóra, elhallgattak. Sejtettem, azért, mert a kikötőben felszálltak a hajóhadhoz beosztott japán hidrolánok.

Valahol, messze a repülőtértől, talán éppen a sötétségbe merült nemzetközi negyed fölött, két japán vadászgép küzdött reménytelenül a körülöttük dongó kínai bombavetőkkal. A sötétségben csak el-el tűnő árnyékokat láttam. Arra fordítottam a kormányt s percbe sem telt, Otaru gépfegyvere közéjük söpört.

Egyik kínai gép megbillent és zuhanni kezdett; a többi riadtan rebhent szét. A japánok felszabadultan szálltak tovább új ellenfelet keresni, mi pedig nehéz, hárommotoros bombavetővel akaszkoztunk össze.

Otaru szürke arca megpirult s valahányszor elfordítottam a kormányt, hogy a gépfegyver újratöltésére időt adjak, heves integetéssel ösztönzött újabb támadásra. Be kell vallanom: olyan szilaj dühvel, olyan félelmet nem ismerő vakme-

rősséggel még nem láttam harcolni embert, mint ahogyan Otaru verekedett azon az emlékezetes éjszakán.

Nem tudom meddig tartott a harc; idő és élet, vér és veszedelm egyaránt esett a tudatomból azokban a percekben. Hol innen, hol onnan pásztázott végig rajtunk egy-egy támadó gép sor-tüze s én ösztönösen tértem ki, buktam le, vagy röppentem fel nem menekülés, hanem csak a támadás lehetőségét keresve.

Néhányszor fénylő rakéta zuhant előttünk lefelé; nem tudtuk, hogy japán, vagy kínai gép hull-e a megsemmisülés felé, de nem is törődtünk vele. S egyszercsak azt vettük észre, hogy nincs ellenség, akivel harcolhassunk. A kínaiak a többé kevésbé sikerült támadás után, eltűntek az éjszakában. Üldözésükre gondolni sem lehetett.

Elállítottam a motort. Az égő hangárok fényénél, síma siklóval sikerült földet érnem. Az első

Idegen világrészek rejtelseit, izgalmas kalandjait varázsolja az olvasó elé a

Tarka Regénytár

minden kötete. ✦ Mindenütt kapható

pánikból magához tért legénység a tisztek fel-
figyelete alatt, akkor már fegyelmezett rendben
oltotta a lángokat. Kiemeltem az ezredest a meg-
figyelőtiszt helyéről. Két sebből is vérzett, csodál-
tam, hogy nem vesztette el az eszméletét. Elő-
vettem az összetört lemezeket.

— Colonel — szoltam, — a véletlen úgy
akarta, hogy megtaláljam a lemezeket. Itt vannak,
indítson vizsgálatot tetszése szerint. Azt hiszem,
most már belátja, hogy becsületesen viselkedtem,
A többivel nem törődöm.

Tisztelegtem és faképnél hagytam a tántorgó
kapánt.

VIII. FEJEZET.

Párbaj a levegőben.

A pokol szabadult el azon a ködös estén Sanghai felett. Az égő hangárok, a felturt föld véres göröngyei között halottak és jajveszékelő sebesültek heverték. Négy-öt máglya lobogott még az üres mezőn s egy japán gép orrabukva, mint panaszos felkiáltójel meredt az ég felé. Hajnalodott, amikor holtra fáradtan és botladozva megindultam a kórház felé. A kikötő felől éppen akkor bukkant elő a segítségül küldött japán tengerészcsapat.

A kórház szélső épülete porig égett; a középso szárnynak a tetőzete pusztult el s csupán a pavillon maradt sértetlenül; annak földszintjén dolgoztak megfeszített erővel az orvosok. A sebesültek egymás hegyén-hátán ültek, feküdtek, jajaftak és sóhajtoztak a kórtermekben, a folyosókon és az udvaron.

Össze-vissza botladoztam közöttük, Gladyst keresve; senki sem törődött velem s kérdezősködésekre még választ sem kaptam. Az egyik folyo-

Valaki a nevemen szólított. Odafordultam. Az
szerekes volt. Ruháját alvadt vér fődte s látszott,
hogy eddig még nem jutott orvosi kezeléshez.
Hozzá léptem.

— Orvost, Mr. Otaru?

— Nem kell, — legyintett — semmi kivételt
nem akarok. Más baj van. A gyógyszer-tár a le-
vegőbe röpült, nincs kötszer. A kikötőben sincs s
a városban mindenütt rengeteg a sebesült.

— Mit tegyek?

— Nem tudom... sok gyógyszer kell s
amennyit Sanghaiban ma nem lehet összeszedni. Ta-
kán repülőgépen kellene hozni Formosából.

— Értem. Megpróbálok rádió-összeköttetést
kapni.

A sebesült legyintett.

— Nem használ. Formosában nincs repülő-
gép. Oda kell menni.

A fáradság ólomsúllyal húzott a föld felé;
minden erőmet összeszedve szólaltam meg.

— All right. Ha van használható gép, meg-
próbálok.

— Van — bólintott Otaru — kettő is van.
Parancsot adtam, hogy készítsék elő az egyiket.
Induljon.

Tisztelegtem és megfordultam; tehát még
sem kereshetem meg Gladyst. Egy szakács forró
tea-ál ment el mellettem. Kivettem kezéből a
francsót és szó nélkül felhajtottam, azután sietve
igyekeztem a hangárok felé.

Epen befördultam a sarkon, amikor az orrom
előtt feldübörgött és nekiszaladt egy gép. Köny-

nyedén emelkedett a levegőbe s néhány perccel mulva eltűnt az ismét esővel fenyegető felhők fölött.

A levegőben érkező gépek keringtek és hasztalanul várták a leszállást engedélyező rádiójelzést. Alkalmasint a repülőflotta tért vissza. Egyikük már egészen alacsonyan körözött; szemmel láthatóan kereste a leszállásra alkalmas helyet, a robbanásoktól feltépett betonlapokon.

Nem sokat törődtem velük. Odarohantam a startoló gép után bámuló montőrökhöz.

— Miféle gép startol? — ordítottam rájuk.

Csodálkozva néztek vissza rám.

— A JAR IV... Formósába megy kötszerkéért.

— Ki vezeti?

A montőr vállat vont.

— Valami nő a kórházból.

— Egyedül ment?

— Egyedül.

— Barmok... gyorsan a másik gépet!

A türelmetlenségtől toporzékolva néztem az inszakadásig dolgozó embereket. Gladys a biztos halál felé rohan; egészen bizonyos, hogy az úttömve van kínai felderítő gépekkel.

Távolabb már földet ért néhány érkező gép. Vállonfogtam az egyik montőrt.

— Te velem jössz. Készülj.

Tisztelgett és szó nélkül felkuszott a megfigyelő helyére. Valaki megragadta a karomat. Megfordultam. Colman állott előttem.

Némán néztünk farkasszemet, hosszú másodpercekig. Csak akkor robbant ki belőlem a szó.

— Bitang!

Mintha nem is hallotta volna, mellém lépett. Arca félelmesen eltorzult.

— Gladys... — dadogta. — Hol van Gladys? Felmutattam a levegőbe:

— Ott van... most indult Formósa felé, kötszerekért. A te lelkesen szárad, ha valami baj történik vele.

Vérbenforgó szemekkel nézett rám. Elfordultam tőle és a gép felé indultam. Azt hiszem ki találta felszállásom célját, mert felhőrdült és hirtelen rámvetette magát.

— Itt maradsz! — Ordította. — Én megyek érte.

Felvillámlott bennem a harag. Egyetlen vállmozdulattal leráztam magamról és öklöm szilaj erővel csapódott az állához.

Megtántorodott, azután hangtalanul végig vágódott a földön.

Beszálltam a gépbe, felcsatoltam a szíjamat és biztonság kedvéért az ejtőernyőt is. Mély zúgással bődült el a motor. A légesavar mögül felcsaptak a lángok s rövid nekifutás után felemelkedtünk.

Maximális fordulatszámmal vágtam neki a Formósa felé vezető útnak, amelynek felhőrengetegében Gladys tévelyget valahol.

Amerre elszálltam, mindenütt felhő, felhő, felhő fogadott; csak a tenger felett tisztult ki a levegő. Gladys gépének nyoma sem volt. Erős hátszél

től segítve nyílegyenes irányban repültem s a nap még nem emelkedett delelőre, amikor baj nélkül leszálltam Formósa partján.

A parancsnokság irodájában csodálkozó arccal fogadtak.

— Hát Csapejben még maradt eleven férfi? Hogyan engedhettek akkor ilyen veszedelmes útra egy fiatal leányt?

— Gladys! — tört ki belőlem. — Megérkezett?

— Sőt már el is indult visszafelé, pedig egyik közelben cirkáló hadihajóról kérhetünk volna segédpilótát. Odaadtunk neki annyi kötszert, amennyi belefért a gépbe.

Megfordultam.

— Akkor hát indulhatok vissza.

Ez azonban nem ment egészen simán. A teljesítőképeség végső határáig kihasznált motor is megkövetelte a magáét. Amíg a montörök lázas sietséggel dolgoztak a gép körül, ledőltem egy lócára és ájulásszerű, mély álomba zuhantam.

Süvítő szélviharra ébredtem fel. A közeli tenger vize harsogva zúgott és tajtékzó haraggal ostromolta a kikötő betonmólóját. Egy tiszt lépett mellém.

— Lehetetlen elindulni ilyen időben, ta-yen, Sorsára kell bízni a gépet. Holnap reggel nyugodtan startolhat.

Ránéztem.

— Mennem kell — mondtam kurtán. — Még parancs ellenére is elindulok.

Mindenesetre volt bennem annyi óvatosság, hogy kábultan vibráló szemeimmel nem ültem a kormánykerék mellé. A montör vezetett s mondha-

töm, megbízható pilótának bizonyult. Az az előnyünk is meg volt, hogy az orkán szétkergette a felhőket s ezerötsszáz méter magasságban, ragyogó napfényben úsztunk előre.

Ráfonódtam a rádióra s hosszú órákon keresztül hívtam a JAR IV-et, Gladys azonban nem felelt. Végül is lemondtam a hiábavaló kísérletről; Gladys bizonýára nem ismeri a morze-jeleket.

De hirtelen a nyugati horizont szélén apró pont tűnt fel. Rézsútós irányban repült, csaknem szemben velünk. Tehát nem lehet Gladys. Csüggedten bocsátottam le a messzelátót s kezdtem belátni, hogy lehetetlen feladatra vállalkoztam.

A montör beleharsogott a szöcsöbe.

— Megnézem azt a gépet... úgy látom nagyon bizonytalanul imbolyog.

Feleletet sem várva, elfordította a kormányt s mintha a sötét pont is felénk igyekezett volna.

— Japán gép! — ordította a montör. — Formósa felé repül.

Negyedóra múlva egészen megközelítettük a nyitott karosszériájú könnyű monoplánt, amely csak a csodával határos módon bírhatta ki a vihart. Amint föléje kerültünk messzelátóval tisztán kivethettük a szárnyán a felkelő napot és a jelzést JAR IV.

S a síma pilótasapka alatt, rakoncátlan szőke hajfürtök lobogtak.

Már egy vonalban repültünk s Gladys kezében fehér kendő villant meg. Szélnek fordítva a szárnyakat, szabályszerű zászlómorzeval jelentkezett.

Szederjessé váló arccal figyeltem a kiráizelő szavakat.

„Kínai támadás Formósa ellen. Gépek útban. Vigyenek hírt. Én tovább repülök Sanghaiba”.

A számhoz emeltem a szócsövet.

— Kísérd a gépet, amíg lerádiózom a hírt.

Beindítottam a generátort és kezem szaporán táncolni kezdett a morzebillentyűn. Szerencsémre Formósa azonnal jelentkezett s pár pillanattal később hallottam segélykérő hívásaikat is. Megnyugodva nyultam a jelző zászló után. Nyugodt, érthető mozdulatokkal írtam a levegőbe a Gladysnak szánt üzenetet.

„Felemelkedni, nyugodt légrétegbe... szélesen körözni... átszállók...”

A montőr úgy tekintett vissza rám, mintha megbolondultam volna, de azért külön utasítás nélkül behúzta a magassági kormányt. Meredeken emelkedtünk és Gladys gépe hűségeen követett.

Kétezer méteren felül elég nyugodtnak találtam a levegőt. Gladys gépe egyenletes sebességgel szélesen körözött s a mi gépünk óvatosan fölébe szállt.

Lázasan dolgoztam. Gyors kezekkel vagdostam le a tartalék ejtőernyő köteleit és összecsomóztam szilárd, hágcsószerű tákolmánnyá. Megerősítettem az ülés alján s a másik végét kidobtam a gépből. Csaknem vízszintesen úszott utánunk, de elég hosszúnak látszott ahhoz, hogy Gladys gépének szárnyfelületét elérhessem vele.

Megvártam amíg a két gép pontosan egymás fölött repül, azután kimásztam a gép oldalán. A légnyomás a törzshöz szorított, hogy csaknem megfulladtam. Sietve kúsztam lefelé. A hágcsót függő-

leges irányba húzta súlyom s lépésről-lépésre közeledtem Gladys gépe felé. Két szempár aggódó figyelme kísérte első légi akrobata mutatványomat, amelyet a szükség kényszerített rám. Ha valamelyik gép megbillen, veszve vagyok. De nem történt semmi baj.

Sikerült elkapnom egyik merevítő huzalt és saját súlyom úgy a szárnyfelülethez vágott, hogy csaknem elveszítettem eszméletemet.

Szilárdan megfogódtam és erős lendülettel bedobtam magamat Gladys mellé. Lábaimmal csak akkor eresztettem el a hágsót, amikor már biztonságban voltam.

Átvettem a kormányt Gladystól és hátra küldtem a megfigyelő helyére. Azután éles fordulattal visszafelé irányítottam a gépet.

A monoplánon nem volt szócső s így nem beszélhettünk; pillanatig sem kételkedtem azonban abban, hogy Gladys valami módon biztos értesülést szerzett a kínai légitámadásról. Vigyáznom kellett tehát, ha nem akartam a közeledő ellenséges gépek elé kerülni. Ez a szándékom azonban nem sikerült. Ha lent maradtunk volna a viharzónában, talán sikerült volna észrevétlenül elsuhanni a vonuló kínai gépek alatt. Félórába sem telt azonban, amikor megpillantottunk egy közeledő repülőrajt.

Azt hiszem, ők még előbb felfedeztek bennünket, mert kevéssel később még három gép tünt fel és széles félkörbe fejlődve repültek felénk. Szerencsére elég lomhán mozogtak; bizonyára minden helyet üzemanyag töltött meg bennük. Meg sem

próbáltam kitérni; tudtam, hogy a menekülés lehetetlen, legfeljebb ügyes áttöréssel segíthetünk magunkon.

Hátranéztem. Gladys arca halálosan nyugodtnak látszott s halványan elmosolyodott, amikor lassan leemeltem a gépfegyver védőburkát.

Most már láttuk, a közeledő légihadsereget is; legalább ötven gép közeledett zárt alakban s közöttük mint úszó erődök csillogtak a lomha, nehéz bombavetők. Nem tudtam arról, hogy a kínaiak valaha is hasonlóan nagyszámú gépet dobtak volna harcba. Ugy látszik, a sanghai-i győzelemre újabb diadallal akartak ráduplázni.

De nem jutott időm hosszas gondolkozásra; a hat gép fölénk emelkedett.

Nem sokat törődtem velük.. Vagy kétszáz métert buktattam a gépet s valóságos bukfenccel elsuhanтам alattuk. Ohó, a légipárbaezés tantárgyából akármelyik kínai eljöhett volna hozzám tanulni.

Néhány nyugodt perc következett; a felhőtlen égen úszó nap most élesen megvilágította a levegőt s a furcsa sárgás fényben újabb gépeket fedeztem fel a kínai haderő hátamögött. Ez meglepett, hiszen az utóvéd fogalmát a repülőháború nem ismerte eddig.

Minden oldalról szűkült körülöttünk a gyűrű, vigyáznom kellett nehogy a tengerbe nyomjanak. Felfelé irányítottam a gép orrát és megpróbáltam a legtávolabbi masina irányába kitérni.

A kínai gép felvette velem a harcot; csaknem ugyanabban a pillanatban szólalt meg mind a ket-

lőnk gépfegyvere. Így is egyenlőtlen volt a harc, mert míg simán emelkedtünk a kínai pedig táncolva bomlott körülöttünk.

A golyók füttyölve húztak el a fejünk fölött; a kínai gép azonban megingott és kalimpáló zuhánással eltiűnt alattunk.

Ugyanekkor a kínai gépek csatarendje is meg bomlott. Egyesek széles körben visszafordultak, a bombavetőк зугása pedig felerősödött, mintha menekülnének.

Mint ahogy menekültek is.

Pár perc muva kitört előttünk a harc. Most már meg értettem, mit keresnek itt az utóvédnek gondolt repülőgépek. Visszafordultam Gladys felé.
— Hurrá, a hidroplánok.

Gladys megrázta a fejét jelezve, hogy nem érti amit mondok. Kinyújtott keze azonban a kínai bombavetőк felé mutatott.

Elfordítottam a kormányt, mert újabb gyűrd fenyegetett bennünket; a kínaiak egysége azonban megtört s előttünk már kavargó, villogó káoszszá vált minden.

Pattogva sivitottak el mellettünk a golyók. Megértettem Gladys szándékát; azt jelezte, hogy adjuk drágán az életünket s ha lehet, szedjük le egyet a vörös-csillagos óriásgépek közül.

A terv nem látszott kivihetetlennek; menekülésre így is, úgy is kevés lehetőség kínálkozott s még az látszott legvalószínűbbnek, ha a lomhamozgású, nehéz bombavetőк gyűrűjén próbálunk átsiklani. Félkézzel a kormányt fogva hátrahajoltam az ülés alá s robbanógolyókkal töltött szala-

got húztam a gépfegyverhez. Néhány kézmozdulattal befűztem, azután éles fordulattal egyenesen rárontottam a legközelebbi bombavetőre.

A kínaiak zárt formációja akkor már régen felbomlott; mindenki úgy verekedett, ahogyan tudott s ahogyan a szükség kényszerítette. A mi kiszemelt gépünk hatalmas, páncéltestű szörnyeteg volt zárt kabinsorral s nyitott fedélzetén jobb- és baloldalt két-két gépfegyverrel. Cápafejre emlékeztető orrán jól láttam a 28 milliméteres golyószóró felénkírányuló csövét. Négy Whitedeale-motor dörgött a gigászi szárnyfelületek alatt; számításom szerint legalább 2400 lóerővel. A monstrum vadászgépei gyűrűjéből kiszakítva, tehetetlen feneként tombolt a körülötte nyüzsgő japán repülők pergőtüzében. Tudtam, hogy ezt a gépkolosszust csak robbanógolyókkal s csak akkor sikerül ártalmatlanná tenni, ha a motorházak nyitott nyakán keresztül sikerül lángbaborítani a benzintartályokat.

De úgylátszik, tudták ezt a japánok is; mire a bombavető oldalára kerültem, három japán vadászgép áttört a vasgyűrűn s bámulatos fürgeséggel szempillantás alatt a gépkolosszus fölé robbantak. Gépfegyvereikből sortűz roppant s a bombavető jobbszárnyán rőtörös láng csapott ki a motorházból.

A hatalmas test megrázkódott, másodpercre szinte megállt a levegőben, azután a légi harc fűléstől zaját is messze túlharsogó pokoli robbanás rázta meg a levegőt. A gépszörnyeteg egyetlen gigászi fáklyává változott; borzalmas, de lenyűgö-

zően szép látvány volt, amint öblös törzse orra-
bukott s hosszú, tüzes csóvát húzva maga után,
lezuhant.

De a három japán gép közül is csak egy im-
bolygott a levegőben; a másik kettőt a robbanás
ereje magával ragadta.

Míg mindez történt, mi már túljutottunk a
vasgyűrű közepén; a harc alattunk tombolt s
nekem minden okom megvolt arra, hogy kény-
szerítő szükség nélkül ne igyekezzek beleavatkozni.

Még egy váratlan támadást azonban vissza
kellett vernünk.

Egy hatalmas kétmotoros bombavető, talán a
japán vadászgépek elől menekülve, felemelkedett
s három gépfegyverből zúdította felénk gyilkos
tüzét. Szerencsére, elég távol volt ahhoz, hogy a
golyók ne találjanak, de így is aligha tudtunk
volna megmenekülni, ha egy japán gép szinte
az öngyilkossággal határos bátorsággal közénk
nem robban.

Éreztem, hogy megfagy ereimben a vér; meg-
ismertem a japán gép szárnyjelzését: Colman va-
dászgépe volt.

Veszélyes szomszédság ilyen környezetben.
A kínai gép néhány szalagnyi „üzenetváltás”
után jönnek látni menekülni, mi pedig tovább-
jutottunk; a japán gép azonban nem mozdult
mellőlünk. Széles körben bomlott körülöttünk s
gépfegyvere hirtelen köpködni kezdte a jellegzetes
fehér füstpamacsokat — felénk.

Összeszorítottam a fogamat és megmarkoltam
a gépfegyver fogantyúját. A szalag még tele volt
robbanógolyókkal.

— Eggyel több vagy kevesebb párbaj már egyre megy — futott át az agyamon. — S ha Colman így akarja a leszámolást, hát csak rajta.

A szárnyfelületen hirtelen végigkopogott Colman gépfegyverének golyózápora. Nem volt vesztegetni való időm. Hirtelen megbuktattam a gépet, de alig száz méterrel lejjebb megfordultam a széles félkörben kanyarodtam felfelé. Sajnos, Colman ismerhette ezt a trükköt, mert nem fordult utánunk, hanem átlósan belerepült emelkedőnk irányvonalába. Megértettem, hogy többé nem lehet sem kitérni, sem meghátrálni. Colman harcot akar és ez a harc életre-halálra megy.

Hátrasandítottam Gladys felé. Két kezét összekulcsolva, kimeredt szemmel nézte Colman fenyegetően közeledő gépét. Arcának üveges kifejezéséről azonnal tudtam, hogy felismerte a fenyegető veszedeelmet és megismerte a japán gép pilótáját is.

Colman gépének orrán ismét köpködni kezdett a gépfegyver. Méragadtam a gépfegyvert; szemeim szilárdan fogták a célt, amit amúgy is nehéz lett volna elhibázni, hiszen Colman velünk egy síkban, nyílegyenesen repült. A gépfegyver ugatni kezdett s Colman gépének szárnyán pattogva robbantak a golyók.

Talán fél percre sem tartott az egész; Colman gépe megbillent, azután vízszintes tengelye körül kalimpálva, zuhanni kezdett.

Megnyugodva dőltem hátra az ülésen. Jobb kezem lecsúszott a gépfegyver fogantyújáról. Csodálkozva néztem rá. Olyan mereven, olyan életelenül lógott, mintha nem is az enyém lett volna,

Bőrruhámon lassan sötétedő folt terjengett a vállam körül: vér.

A harc már messze a hátunk mögött tombolt, vagy talán véget is ért.

Távol előttünk fehér csik tajtékszott a tengeren; a part vonala. Azt hiszem, csak a fogcsikorgató akarat tartotta bennem a lelket addig, amíg végre — elég ügyetlenül és hatalmas zökkenéssel — földretettem a gépet Csapej repülőterén,

*

Amikor magamhoz tértem, Csapej fölött már hasadt a hajnal. Körülöttem a szétbombázott és leégett kórházépületek üszkös romjai meredeztek az ég felé, mint szemrehányó, segítségért ki nyúló kezek. Jól-rosszul összetákolt priccsen feküdtem az egyetlen épen maradt baraképület kiugró eresze alatt s körülöttem mindenütt egymás hegyén-hátán heverték a sebesültek.

Messze előttem, a repülőterén túl, a nemzetközi negyed fölött sötét gomolygás borította el az eget.

Ott tűzvész tombol...

A kínaiak gépei közül legalább néhány tehát mégis csak eljutott Sanghai fölé is, hogy a Formosa ellen indított támadás ürügye alatt igyekezzék itt is zavart kelteni.

Megpróbáltam felkönyökölni, de a vállamban égő fájdalom hasított.

Nyögve hanyatlottam vissza kényelmetlen párnámra.

Vöröskeresztes karszalagos japán katona lépett mellém. Biztató vigyorgással felemelte a feje-

met és langyos teát öntött a számba. Olyan gyenge és gyámoltalan voltam, hogy akarva, nem akarva lenyeltem a keserű, de üdítő italt.

Ha már megmozdulni nem tudtam, legalább a kezemet emeltem fel.

— Új támadás volt...? — kérdeztem olyan gyenge hangon, hogy magam is meglepődtem tőle.

A katona még szélesebb vigyorgásra húzta a száját.

— Semmiség, ta-yen, igazán semmiség, — mondta tört, de érthető angolsággal. — Néhány gép jött csak és Wusungot bombázták. Csupa kínai ház omlott össze s a kínai katonai textilgyár lángol.

Árnyék jelent meg a háta mögött.

A katona tisztelegve sapkájához emelte a kezét és eltávozott.

Pillanattal később Otaru ezredes szögletes arca hajolt fölém.

— Thanks Fleetwood; amit tett, az több volt, mint emberi teljesítmény.

Vállat vontam, de mindjárt meg is bántam hetykeségemet. Felszisszentem a vállamba nyilláló pokoli fájdalomtól. Otaru csillapítóan kezemre tette a kezét.

— Maradion nyugodtan. Most nem katona, hanem sebesült.

Elhúztam a számát.

— Ne tullozzunk, ezredes, sem a köszönetben, sem a sebesülésemet illetőleg. Csak a kötelességemet teljesítettem s remélem, hogy néhány nap alatt lábra állok.

— En is remélem, ha az időpontban nem is egyezik a véleményünk.

— Ön ist megsebesült s máris nyugodtan sétál.

— Szerencsém volt, meg azután nem is érek rá betegeskedni. Az elpusztított repülőteret helyre kell állítani.

— Apropos... tudja, hogy Colman lezuhant?

Összeharaptam az ajkaimat.

Vajjon mit tud az ezredes Colman árulásáról...?

Óvatosan feleltem.

— Most hallottam öntől. Harc közben lőtték le a gépét?

— A jelentések szerint igen. Felrobbant motorral a tengerbe zuhant, csaknem az öböl bejáratára fölött. Önök barátok voltak, úgy tudom...

— Mondjuk úgy, hogy jó ismerősök.

— Ahogy tetszik.

Ismét fölémhajolt és megfogta a kezemet.

— Kár, hogy olyan vasfejű yankee... Most megint felterjeszthetném kitüntetésre, de ugyis tudom, visszautasítja. Így hát csak szóval köszönöm meg azt, amit a felkelő nap zászlójáért tett.

Sapkájához emelte a kezét s lassan elsétált.

Fáradtan hunytam le a szememet, de a látogatások még mindig nem értek véget.

Hirtelen hűvös kéz simogatását éreztem az arcomon. Érintésétől pillanat alatt oly éber lettem, mintha egyetlen csepp vért sem vesztettem volna.

Tudtam, éreztem, hogy így csak Gladys keze tud simogatni. Felnyitottam a szemeimet.

— Nem történt semmi baja, Gladys?...

— Semmi, köszönöm... egyetlen karcolás nél-

kül értem földet, hála a maga ügyességének és bátorságának.

— Ne beszéljünk erről. Fáradtnak látszik.

— A kötszert, amit magunkkal hoztunk, fel is kellett használni. A sebesültek százai várták a segítséget. Köztük, sajnos, elsősorban magát kellett segítségben részesíteni.

Borzalmas gondolat nyilalt át az agyamon. Mi lesz, ha sebem olyan természetű, hogy nyomorékan kell végigélnem az életemet.

— Gladys... — kértem vibráló hangon, — mondja meg nekem őszintén, milyen természetű a sebesülésem. Nem maradok nyomorék?...

Gladys a homlokomra tette a kezét.

— Bizzunk a jó szerencsében. Olyan kemény természete van, mint a vas. Ezt a sebesülést is kiheveri...

— És ha megbénulok?

Hirtelen egészen fölém hajolt s arcát az ar-

**A legtöbbet,
a legérdekesebbet
a Tarka Regénytár
adja csak 10 fillérért
100 oldalon**

comhoz szorította. Éreztem meleg és sós könnyeit.
— Nekem akkor is jó lesz, William, ha maga is úgy akarja.

A többire nem emlékszem. Mint valami látomás úszott felém a felkelő nap aranykorongja, az üszkös falak, a fal, a japán kert és Csapej távoli ködbevesző színfoltjai.

Azt hiszem, hogy ez a pillanat ott, az amerikai vöröskereszt kórházában, vállam izmaiban egy égő és súlyos seb sajgásával, talán a legboldogabb volt egész eddigi életem folyamán.

A multról beszélek, mert a jövő, remélem, még előttem áll.

Helyesebben előttünk, mert a jövőben Gladys Packe-t sem szabad kifelejtenem a terveimből.

BEFEJEZÉS.

Két hónapja ennek. Jobb karom kissé még most is merev a váll-lövéstől s ezen az alapon sikerült elbocsáttatnom magamat a japán hadsereg kötelékéből. A kapott végkielégítés elégnak látszott arra, hogy feleségemmel, Gladys Packe-al visszatérjek Amerikába.

A Saturnián utaztunk, az American Ship Compagni Ltd. luxusgőzösén. Hajóraszállás előtt Sanghai kikötőjében Gladys titokzatos arccal элем állott:

— Nézd Will, mit vettem... tudod, emlékül, hogy eszünkbe jusson néha Sanghai és az itt töltött idő.

Kis porcellánszobrocskát tartott элем. Kon-fu-Cet ábrázolta, a kövér és mosolygós kínai bölcset. Gladys tovább dicsekedett.

Az árus megesküdütt rá, hogy valódi, ősrégi kínai kézimunka.

Felébredt bennem a gyanu.

— Hm. menniért vetted?

— Igazán olcsó volt. Mindössze harminc dollár. Ugy-e nem drága?

Megfordítottam a szobrocskát. Az öreg kínai bölcs ábrázatánál is mosolygósabban virított felém a Chinese Union Porcellán Ltd. gyári jegye. Megismertem a mintát. Vagónszám gyártottuk az efféle szobrokat Kiu-kiang-fuban, a turisták őszinte öröme. Tíz centért adtuk darabját vagóntételben ugyan, de ab Sanghai.

Mosolyogva válaszoltam.

— Csakugyan, nem volt drága. De azért jól teszed, ha az efféle emlék-tárgyak vásárlását a jövőben rám bízod, darling...

VÉGE.

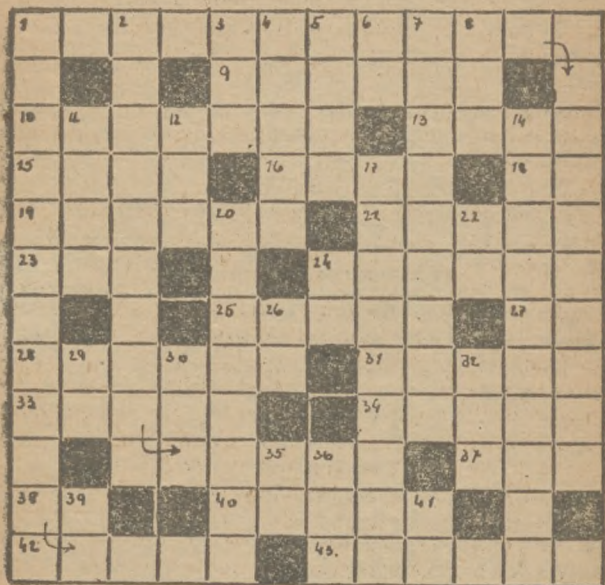

MEGJELENIK HETENKÉNT.

MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felelős szerk. és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr.
Stádium Rt. Budapest. — Felelős üzemvezető: Györy Aladár.

Keresztrejtvény

A Tarka Regénytar szerkesztősegenek új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6-12 óra
 között.

Vízzintes sorok: 1. Népdal kezdete. 9. Két szó; az első: magánénekszám, a második: Ödön eleje. 10. Beszél róla. 13. Falusi házak előtt van. 15. Ekezettel szín. 16. Két szó az első keleti rang, fon., a második: melegmennyiség. 18. Az abc egymást követő betűi. 19. Igen veszedelmes fertőző betegség. 21. Zamat. 23. Spanyolul folyó. 24. Majdnem kulcsár. 25. Öszövecségi alak. 27. Indulatszó. 28. Visszhangjáról híres fürdő- és nyaralóhely. 31. Mikes betűi keverve. 33. Amúgy ikerszava. 34. Kancé betűi keverve. 37. S. D. N. 38. Feltételes kötőszó. 40. Tűzszer szám. 43. Ekezettel női név becézve.

Függőleges sorok: 1. Villanyszerelő. 2. A rádió iker-testvére. 3. K. A. G. 4. A ház része. 5. Idegen női név. 6. E. A. 7. Tavasz virág. 8. Férfi név. 11. M. R. I. I. 12. Egzotikus madár. 14. Esedezik könyörög. 17. Halat árul. 20. A malária terjesztője (végén fölös betű). 22. Vissza: fontos ásvány. 24. U. I. 26. Sir. (y=i.) 29. Mutatószó. 30. A. G. M. 32. E. A. S. 35. Összetett mássalhangzó. 36. Sűrű, vastag. 39. A. I. 41. Vissza: rag.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

I. évfolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.	14. G. Forster: A négus kincse földjén.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.	15. S. France: A vörös bilincs.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.	16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.
4. I. Conder: Az álarcos lovas.	17. Komáromy Z.: Fárba a pestissel.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.	19. Franz Schulz: Abessziniá poklában.
7. Kondor I.: Egy különös végrendelet.	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
8. E. A. Rodriguez: A hallgatás hajója.	21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
9. Ifj. Lázár L.: A pampák ördöge.	22. L. Grawe: Életfogytiglan.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.	23. Ifj. Lázár István: Pampák fia.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.	24. L. Chiron: Yvonne regénye.
12. Kertész M.: A főnyeremény.	25. Juhász L.: Vissza az életbe.
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.	26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában
Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám. III. emelet.

Postatak. befizetési lap száma: 5246. és 49.927.
A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. évfolyam

1. J. Tempest: Vámpir.
2. E. Marteaux: A gilotin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Bevery Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán diplomája.
7. B. Jale: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacca: Mumbull, a félszemű.
9. A. Croft: A rhami nyakéke.
10. T. Simpson: A félelmetes tong.
11. P. Hawker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékai.
13. E. Girdo: Lady Stanley.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Thompson: Az elveszett oázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán báb-színháza.
18. F. Schults: A forrongó Abessziniában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördög-sziget fantómja.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. Lol U. Chaly: A fekete kastély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos múmia.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a szeánszon.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorlás.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az embercsempész.
35. E. A. Rodriguez: A Waterloo-híd regénye.
36. Richard Powell: A sanghaji koldus.
37. A. Retmar: A hétéletű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barcelona.
40. Frantz Schults: A tigrisarcú ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztes.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcazári máglya.
47. L. Grave: Öt év.
48. F. Beery: A szöke kémnő.
49. Axa Rolf: Sárga veszedelem.
50. E. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegőben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. L. Marleaux: A platinafogó.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete

Ernest Hylton

Az ördögsziget császára

c. szenzációs regénye Cayenne belsejének égő, miazmákkal telt poklába vezeti el az olvasót.

Cayenne, a francia büntetőgyarmat hosszú idők óta kedvelt témája a modern íróknak, de talán senki sem írta meg több realitással, izgalmasabb riportszerűséggel a bagnók életét, mint éppen Ernest Hylton, az érckeménységű emberalakok, a lázongó szenvedélyek és tüzes indulatok megrajzolásának avatott tollú mestere.

Egy fehér leány útja a víztől csepegő őserdők évezredes fáí alatt; elvadult törzsek szénnyes tanúi; a kikötői söpredék durvaarcú profiljai; bűnök, szenvedélyek és szerelmek zsúfolódnak ebben az érdekfeszítő regényben, amely az élményszerűség fotografikus hűsége mellett váratlan fordulatokban is felülmúlja Cayenne életének minden eddigi leírását.

Rendelje meg ujságárusánál, mert előreláthatólag elkapkodják.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

